HLASY NÁRODA

VOICES OF THE NATION

MĚSÍČNÍK ČESKÉ MISIE V CHICAGU

No 5/2011 Cena $ 2.50 MAY 2011

Klášter Panny Marie v Nové Říši

Klášter v Nové Říši na Moravě založili, roku 1211, vojenský velitel Markvard z Hrádku a jeho žena Vojslava pro panny sv. Norberta - premonstrátky. Zasvětili jej Matce Boží. Svědomitými duchovními správci se jim od samého začátku stali probošti vysílaní sem opatstvím v Zábrdovicích (dnes součást Brna). Díky společnému úsilí všech těchto Bohu zasvěcených duší stal se klášter brzy světlem víry pronikajícím široké okolí a jím se přes mnohou nepřízeň osudu snaží být s Boží pomocí až do dnešních dnů.

Proudy milosti tryskající z tohoto svatého místa byly zhoubně přerušeny až běsněním husitských válek (1419-1431), kdy byl klášter několikrát vypálen. Na středověkou epochu tak dnes upomíná jen socha sv. Anny Samotřetí z druhé poloviny 14. století, uctívaná v kapli stejného zasvěcení při severní straně kostela.

I když bezprostřední vojenské ohrožení pominulo, neutěšené poměry v náboženský a politicky rozdělené zemi měly negativní dopad i na klášter. Přes mnohé pokusy o opětovné pozvednutí vymírá ženský konvent osobou převorky Anny Černické z Kačova, která roku 1596 z rozhodnutí řádových představených odchází do Chotěšova v Čechách.

Zdaleka to však neznamená zánik kláštera. Již v roce 1598 totiž složili první dva zábrdovští premonstráti řeholní sliby pro Novou Říši. Probošt Adam Skotnický (proboštem 1605-1631) bez ohledu na nepřátelské útoky protestantského obyvatelstva klášter duchovně i hospodářsky pozvedl a připravil tak jeho definitivní přeměnu v klášter mužský. Za jeho nástupce Vavřince Plocara bylo pak roku 1641 slavnostně uvedeno do Nové Říše sedm premonstrátů ze Zábrdovic. Důkazem skvělého rozvoje kláštera je i udělení práva pontifikálu papežem Inocencem X. roku 1654.

Roku 1733 byl novoříšský klášter povýšen na opatství. Kulturní vzestup, který pokračoval i za následujícího opata Jana Nepomuka Pelikána, kdy bylo v klášteře zřízeno i gymnázium, byl zabrzděn dalším zkázonosným požárem roku 1813, jemuž podlehl i nově postavený trakt prelatury. Přesto však po zbytek 19. a až do půli 20. století dostál klášter vždy plně svému duchovnímu poslání.

Nová série nešťastných událostí a pohrom stihla klášter roku 1942, kdy byl, po atentátu na říšského protektora Heydricha, klášter v květnu 1942 přepaden jednotkami SS a proměněn v středisko organizace Hitlerjugend. Premonstráti byli odvezeni do Kounicových kolejí v Brně, pak do Osvětimi, kde v plynových komorách, s výjimkou tří noviců, všichni zahynuli. Krátce po skončení války se stal sotva obnovený klášter opět trnem v oku, tentokrát komunistickému režimu. V únoru 1950 byli řeholníci zatčeni a v zinscenovaném monstrprocesu odsouzeni k mnoha letům vězení a pracovním táborům. Z kláštera se stalo na čtyřicet let vojenské skladiště. V roce 1991 byly zchátralé budovy navráceny řádu.

Základy dnešní knihovny byly položeny až po přeměně v klášter mužský. Skutečně významnou knihovnou, systematicky a pravidelně budovanou, se stala až za opata Josefa Bernarda Pelikána v 2. polovině 18. století. Za josefínských sekularizací knihovna vzrostla počtem svazků i kvalitou díky nákupům knih z knihoven zrušených klášterů (r. 1773 asi 600 svazků z jezuitské knihovny v Telči, dále od františkánů ze Znojma, dominikánů a kapucínů z Jihlavy, asi 100 svazků od cisterciáků ve Žďáře nad Sázavou, nejcennější přírůstek byl od premonstrátů z Louky).

Roku 1770 dal opat upravit velký sál pro knihovnu v prvním poschodí a roku 1774 jej dal vyzdobit freskami. V knihovně bylo roku 1800 asi 3700 zkatalogizovaných děl, což by mohlo odpovídat asi 5000 - 6000 svazků. Požár v roce 1813 zničil zcela tzv. dolní knihovnu, v níž shořelo na 3000 svazků. Požárem byl ohrožen i hlavní knihovní sál - ohořely dokonce už dveře - ale naštěstí se podařilo oheň včas uhasit.

Po požáru byla knihovna nově uspořádána a umístěna pouze v hlavním sále až do roku 1861, kdy byla rozšířena o dvě další místnosti. Knihovna má přes 20 000 zkatalogizovaných svazků, z nichž se po likvidaci kláštera v roce 1950 ztratilo zhruba 630 svazků. Asi tři pětiny knih byly vytištěny před rokem 1800, rukopisů je 88 a prvotisků 55. Složení fondů připomíná spíše knihovnu zámeckou než klášterní, hojně jsou zastoupeny přírodní vědy, lékařství, filologie, zeměpis, historie a její pomocné vědy, do teologické literatury náleží asi jedna čtvrtina.

Spojovací chodbou je klášter spojen s kostelem sv. Petra a Pavla. Se stavbou bylo započato v roce 1676 pod vedením stavitele Pavla Weinbergera na místě starého kostela z roku 1504. Dokončen byl po zničujícím požáru roku 1683 stavitelem Bartolomějem Hasslerem. Kostel je barokní jednolodní stavba, se dvěma bočními kaplemi a dvěma kvadratickými věžemi. Je 45 m dlouhý, 12 m široký v hlavní lodi a 9 m v presbytáři.

K nejvzácnějšímu vybavení kostela z doby jeho dostavby patří obraz svatých Petra a Pavla nad hlavním oltářem od benátského malíře Adama Enze z roku 1705, chórové lavice z roku 1696 s pozdějšími dodatky a zejména kazatelna z doby kolem roku 1700 překypující nádherou a bohatostí figurálního i rostlinného dekoru, propracováním téměř překračujícím možnosti materiálu. Vůbec nejstarší je však milostný obraz Panny Marie v jižní boční kapli, jenž byl po již zmíněném požáru roku 1683 nalezen zázračně ohněm netknutý. Za opata Josefa Bernarda Pelikána, zdejšího rodáka, vyzdobil v letech 1766-1767 Johann Lukas Kracker, člen vídeňské akademie, strop i stěny kostela freskami a obohatil jeho interiér i o další obrazy. Klenbu presbytáře kryje výjev, kdy Kristus předává sv. Petrovi klíče od Nebeského království (Mat 16,18-19). Freska na klenbě hlavní lodi ukazuje úžasnou duchovní proměnu člověka Šavla z Tarzu na jeho cestě do Damašku (Sk 9,1-18). Čtyři figurální alegorie nad pilíři presbytáře znázorňují čtyři tehdy známé světadíly, ve kterých je hlásáno evangelium. Tyto práce prozrazují zkušenou ruku a génia doby posledního mocného vzepětí barokního iluzionismu.

Cenné zařízení kostela doplňují varhany, dílo novoříšského varhanáře Bedřicha Semráda z let 1764 - 1765, a boční kaple Panny Marie Bolestné s ostatky sv. Kandidy. Kaple bývala místem meditací básníka a zdejšího učitele Otokara Březiny. Konečně nelze opomenout křížovou cestu Františka Bílka a Viktora Fōrstra.

Hlavní oslava 800. jubilea založení kláštera premonstrátů v Nové Říši bude v sobotu 28. května 2011 v 10 hodin kdy bude celebrovat mši svatou Mons. ThLic. Vojtěch Cikrle, biskup brněnský.

Podle webových stránek opatství v Nové Říši

Foto na titulní straně:
Průčelí klášterního kostela sv. Petra a Pavla v Nové Říši

Modlíme se s blahoslaveným Janem Pavlem II.

Modlitba za rodinu

Bože, od něhož pochází každé otcovství
na nebi i na zemi,
Otče, který jsi Láska a život,
učiň, aby se každá lidská rodina na zemi
stala skrze tvého Syna Ježíše Krista
zrozeného z ženy
a skrze *Ducha Svatého*
pramenem Boží lásky,
skutečným chrámem života a lásky
pro generace, které se neustále obnovují.

Učiň, aby tvá milost vedla myšlenky
i skutky manželů k dobru jejich rodin
i všech rodin na celém světě.

Učiň, aby mladé generace
nalezly v rodině silnou podporu
pro své lidství a růst v pravdě a lásce.

Učiň, aby láska,
posílená milostí svátosti manželství,
byla silnější než každá slabost
a každá krize,
kterými někdy naše rodiny procházejí.

A konečně, na přímluvu
Svaté rodiny z Nazareta,
dej, aby církev
v rodině a prostřednictvím rodiny
mohla plodně naplnit své poslání
uprostřed všech národů země.

Skrze Krista našeho Pána,
který je Cesta, Pravda a Život
na věky věků.

Amen.

Modlitba mladých lidí

Pane Ježíši, ty jsi povolal ty,
které jsi povolat chtěl;
povolej mnohé z nás, abychom pro tebe
a s tebou pracovali.
Ty, jenž jsi svými slovy osvítil ty,
které jsi povolal,
osvěť nás ve víře v tebe.
Ty, jenž jsi jim pomáhal zdolat překážky,
pomoz nám překonat ty problémy,
které jako mladí lidé této doby máme.
A když povoláš někoho z nás,
aby se ti zcela a bez výhrad zasvětil,
ať tvá láska propůjčí
tomuto povolání opravdovost
už od samého počátku
a kéž v tom povolání roste
a vytrvá až do konce.

papež Jan Pavel II.

LITURGICKÁ ČTENÍ

3. neděle velikonoční - 8.května 2011

1.ČTENÍ - Sk 2,14.22-28
Čtení ze Skutků apoštolů.

V den letnic vystoupil Petr s ostatními jedenácti apoštoly a slavnostně promluvil: „Židé a všichni jeruzalémští obyvatelé – pozorně vyslechněte mou řeč! Bůh vám dal svědectví o Ježíši Nazaretském mocnými činy, divy a znameními, které, jak víte, konal Bůh skrze něho mezi vámi. A on byl vydán, jak to Bůh předem rozhodl a předpověděl, a vy jste ho rukama bezbožníků přibili na kříž a zabili. Ale Bůh ho vzkřísil, zbavil bolesti smrti, protože nebylo možné, aby zůstal v její moci. David přece o něm říká: 'Mám Pána před očima stále, je mi po pravici, abych se neviklal. Proto se raduje mé srdce a můj jazyk jásá. Ano i mé tělo odpočine v naději, neboť nevydáš mě podsvětí napospas, nedopustíš, aby tvůj Svatý podlehl porušení. Oznámils mi cesty života, naplníš mě blahem před svou tváří.'"

2.ČTENÍ - 1 Petr 1,17-21
Čtení z prvního listu svatého apoštola Petra.

Milovaní! Když říkáte Otec tomu, který soudí nestranně každého podle jeho činů, žijte v bázni po dobu svého vyhnanství. Víte přece, že jste ze svého prázdného způsobu života, jak jste ho zdědili po předcích, byli vykoupeni ne snad nějakými věcmi pomíjejícími, stříbrem nebo zlatem, nýbrž drahou krví Krista jako bezúhonného a neposkvrněného beránka. On byl ovšem k tomu vyhlédnut už před stvořením světa, ale pro vás se objevil teď na konci časů. Skrze něho jste uvěřili v Boha, který ho vzkřísil z mrtvých a oslavil, takže když věříte, můžete zároveň v Boha i doufat.

EVANGELIUM - Lk 24,13-35
Slova svatého evangelia podle Lukáše.

Ještě ten den první po sobotě se ubírali dva z učedníků do vesnice zvané Emauzy, která je vzdálena od Jeruzaléma šedesát honů. Hovořili spolu o tom všem, co se stalo. Jak tak hovořili a uvažovali, přiblížil se k nim sám Ježíš a připojil se k nim. Ale jako by jim cosi zadržovalo oči, takže ho nepoznali. Zeptal se jich: „O čem to cestou spolu rozmlouváte?" Zastavili se celí smutní. Jeden z nich - jmenoval se Kleofáš - mu odpověděl: „Ty jsi snad jediný, kdo se zdržuje v Jeruzalémě a neví, co se tam tyto dny stalo!" Zeptal se jich: „A co se stalo?" Odpověděli mu: „Jak Ježíše z Nazareta, který byl prorok, mocný činem i slovem před Bohem i přede vším lidem, naši velekněží a přední mužové odsoudili k smrti a ukřižovali. My však jsme doufali, že on je ten, který má vysvobodit Izraele. A k tomu všemu je to dnes třetí den, co se to stalo. Některé naše ženy nás sice rozrušily: Byly časně ráno u hrobu, nenalezly jeho tělo, přišly a tvrdily, že měly i vidění andělů a ti prý říkali, že on žije. Někteří z našich lidí odešli k hrobu a shledali, že je to tak, jak ženy říkaly, jeho však neviděli." A on jim řekl: „Jak jste nechápaví a váhaví uvěřit tomu všemu, co mluvili proroci! Což to všechno nemusel Mesiáš vytrpět, a tak vejít do své slávy?" Potom začal od Mojžíše, probral dále všechny proroky a vykládal jim, co se ve všech částech Písma na něj vztahuje. Tak došli k vesnici, kam měli namířeno, a on dělal, jako by chtěl jít dál. Ale oni na něho naléhali: „Zůstaň s námi, neboť se připozdívá a den se už nachýlil." Vešel tedy dovnitř, aby zůstal s nimi. Když byl s nimi u stolu, vzal chléb, pronesl nad ním požehnání, rozlámal ho a podával jim. Vtom se jim otevřely oči a poznali ho. On jim však zmizel. Tu si mezi sebou řekli: „Což nám nehořelo srdce, když k nám na cestě mluvil a odhaloval smysl Písma?" Ještě tu hodinu se vydali na cestu a vrátili se do Jeruzaléma. Tam našli pohromadě jedenáct apoštolů i jejich druhy. Ti řekli: „Pán skutečně vstal a zjevil se Šimonovi." Oni sami pak vypravovali, co se jim přihodilo na cestě a jak Ježíše poznali při lámání chleba.

4. neděle velikonoční - 15.května 2011

1.ČTENÍ - Sk 2,14a.36-41
Čtení ze Skutků apoštolů.

V den letnic vystoupil Petr s ostatními jedenácti apoštoly a slavnostně promluvil k lidem: „Ať je úplně jasno celému izraelskému národu toto: Pánem a Mesiášem ustanovil Bůh právě toho Ježíše, kterého jste vy ukřižovali." Když to uslyšeli, proniklo jim to srdce a ptali se Petra i ostatních apoštolů: „Bratři, co máme dělat?" Petr jim odpověděl: „Obraťte se! A každý z vás ať se dá pokřtít ve jménu Ježíše Krista, aby vám byly odpuštěny hříchy, a jako dar dostanete Ducha svatého. Vždyť to zaslíbení platí vám i vašim dětem, ale také všem, kdo jsou ještě daleko, které si povolá Pán, náš Bůh." Ještě mnoha jinými slovy je zapřisahal a vybízel: „Zachraňte se z tohoto zvráceného pokole-ní!" Ti, kdo jeho slovo ochotně přijali, byli pokřtěni. A ten den se k nim přidalo na tři tisíce lidí.

2.ČTENÍ - 1 Petr 2,20b-25
Čtení z prvního listu svatého apoštola Petra.

Milovaní! Když děláte dobře, a přesto musíte trpět, je to milé Bohu. K tomu jste přece byli povoláni. Vždyť i Kristus trpěl za vás a zanechal vám tak příklad, abyste šli v jeho šlépějích. 'On nezhřešil a nikdo od něho neslyšel nic neupřímného.' Když mu spílali, on jim to spílání neoplácel, když trpěl, nevyhrožoval, ale ponechal vše tomu, který soudí spravedlivě. On sám na svém těle vynesl naše hříchy na dřevo kříže, abychom byli mrtví hříchům a žili spravedlivě. Jeho ranami jste uzdraveni. Byli jste kdysi jako bludné ovce, ale nyní jste se vrátili k pastýři a strážci svých duší.

EVANGELIUM - Jan 10,1-10
Slova svatého evangelia podle Jana.

Ježíš řekl: „Amen, amen, pravím vám: Kdo nevchází do ovčince dveřmi, ale vniká tam jinudy, to je zloděj a lupič. Kdo však vchází dveřmi, je pastýř ovcí. Vrátný mu otevře a ovce slyší jeho hlas. Volá své ovce jménem a vyvádí je. Když všechny své ovce vyvede, jde před nimi a ovce ho následují, protože znají jeho hlas. Za cizím však nikdy nepůjdou, ale utečou od něho, protože hlas cizích neznají." Ježíš jim pověděl toto přirovnání, ale oni nepochopili, co jim tím chce říci. Ježíš proto řekl znovu: „Amen, amen, pravím vám: Já jsem dveře k ovcím. Všichni, kdo přišli přede mnou, jsou zloději a lupiči, ale ovce je neuposlechly. Já jsem dveře. Kdo vejde skrze mě, bude zachráněn; bude moci vcházet i vycházet a najde pastvu. Zloděj přichází jen aby kradl, zabíjel a působil zkázu. Já jsem přišel, aby měly život a aby ho měly v hojnosti."

5. neděle velikonoční - 22.května 2011

1.ČTENÍ - Sk 6,1-7
Čtení ze Skutků apoštolů.

V těch dnech, když počet učedníků rostl, začali helénisté projevovat proti Hebrejům nespokojenost, že prý jejich vdovy jsou při každodenním podělování zanedbávány. Dvanáct apoštolů proto svolalo veškeré množství učedníků a řekli: „Nebylo by správné, abychom my zanedbávali Boží slovo a sloužili při stole. Proto, bratři, vyberte ze svého středu sedm mužů, kteří mají dobrou pověst a jsou plní Ducha a moudrosti, a my je ustanovíme pro tento úkol.

My však se chceme nadále věnovat modlitbě a službě slova.“ Ten návrh se zalíbil celému shromáždění. Vyvolili tedy Štěpána, muže plného víry a Ducha svatého, dále Filipa, Prochora, Nikanora, Timona, Parmena a Mikuláše, proselytu z Antiochie. Postavili je před apoštoly a oni na ně za modlitby vložili ruce. Boží slovo se šířilo stále více a počet učedníků v Jeruzalémě velmi rostl. Také velké množství kněží poslechlo a přijalo víru.

2.ČTENÍ - 1 Petr 2,4-9
Čtení z prvního listu svatého apoštola Petra.

Milovaní! Přistupujte k Pánu, k živému kameni, který lidé sice odhodili, ale který je v Božích očích vyvolený a vzácný, a vy sami se staňte živými kameny pro duchovní chrám, svatým kněžstvem, které přináší duchovní oběti, Bohu příjemné skrze Ježíše Krista. V Písmu o tom stojí: 'Hle, kladu na Sión kámen vyvolený a vzácný, kámen nárožní. Kdo v něj uvěří, jistě nebude zklamán.' Vám tedy, protože věříte, přináší čest, ale těm, kdo nevěří, je to 'kámen, který lidé při stavbě odhodili, ale právě on se stal kvádrem nárožním, kamenem, na který se naráží, balvanem, přes který se klopýtá'. Narážejí na něj, protože odmítli přijmout víru. K tomu také byli určeni. Vy však jste 'rod vyvolený, královské kněžstvo, národ svatý, lid patřící Bohu jako vlastnictví, abyste rozhlašovali, jak veliké věci vykonal ten, který vás povolal ze tmy ke svému podivuhodnému světlu.

EVANGELIUM - Jan 14,1-12
Slova svatého evangelia podle Jana.

Ježíš řekl svým učedníkům: „Ať se vaše srdce nechvěje! Věřte v Boha, věřte i ve mne. V domě mého Otce je mnoho příbytků. Kdyby nebylo, řekl bych vám, že odcházím vám připravit místo? A když odejdu a připravím vám místo, zase přijdu a vezmu si vás k sobě, abyste i vy byli tam, kde jsem já. Cestu, kam já jdu, znáte.“ Tomáš mu řekl: „Pane, nevíme, kam jdeš. Jak můžeme znát cestu?“ Ježíš mu odpověděl: „Já jsem cesta, pravda a život. Nikdo nepřichází k Otci než skrze mne. Kdybyste znali mne, znali byste i mého Otce. Nyní ho už znáte a viděli jste ho.“ Filip mu řekl: „Pane, ukaž nám Otce - a to nám stačí.“ Ježíš mu odpověděl: „Filipe, tak dlouho jsem s vámi, a neznáš mě? Kdo viděl mne, viděl Otce. Jak můžeš říci: 'Ukaž nám Otce'? Nevěříš, že já jsem v Otci a Otec je ve mně? Slova, která k vám mluvím, nemluvím sám ze sebe; to Otec, který ve mně přebývá, koná své skutky. Věřte mi, že já jsem v Otci a Otec ve mně. Když nevěříte, věřte aspoň pro ty skutky. Amen, pravím vám: Kdo věří ve mne, i ten bude konat skutky, které já konám, ba ještě větší bude konat, protože já odcházím k Otci.“

6. neděle velikonoční - 29.května 2011

1.ČTENÍ - Sk 8, 5-8.14-17
Čtení ze Skutků apoštolů.

Filip přišel do hlavního samařského města a hlásal tam Krista. Všichni lidé dávali pozor na to, co Filip mluví, protože slyšeli a viděli, že dělá zázraky. Z mnoha posedlých totiž vycházeli nečistí duchové s velkým křikem. Také bylo uzdraveno mnoho ochrnutých a chromých. Celé město se z toho převelice radovalo. Když se apoštolové v Jeruzalémě dověděli, že Samařsko přijalo Boží slovo, poslali k nim Petra a Jana. Ti tam přišli a modlili se za ně, aby dostali Ducha svatého. Do té doby totiž na nikoho z nich nesestoupil, byli jen pokřtěni ve jménu Pána Ježíše. Vložili tedy na ně ruce, a oni přijali Ducha svatého.

2.ČTENÍ - 1 Petr 3,15-18
Čtení z prvního listu svatého apoštola Petra.

Milovaní! Mějte v srdci posvátnou úctu ke Kristu jako k Pánu a buďte stále připraveni obhájit se před každým, kdo se vás ptá po důvodech vaší naděje, ale ovšem s jemností a skromností. Musíte však mít přitom sami dobré svědomí! Pak se budou muset zastydět za své špatné řeči ti, kdo pomlouvají vaše dobré křesťanské chování. Je přece lépe, abyste snášeli utrpení - chce-li to tak Bůh - za to, že jednáte dobře, než za to, že jste udělali něco špatného. Vždyť i Kristus vytrpěl jednou smrt za hříchy, spravedlivý za nespravedlivé, aby nás smířil s Bohem. Byl sice usmrcen podle těla, ale podle ducha dostal nový život.

EVANGELIUM - Jan 14,15-21
Slova svatého evangelia podle Jana.

Ježíš řekl svým učedníkům: „Jestliže mě milujete, budete zachovávat má přikázání. A já budu prosit Otce, a dá vám jiného Přímluvce, aby s vámi zůstal navždy: Ducha pravdy. Svět ho nemůže přijmout, protože ho nevidí a nezná. Vy ho znáte, neboť přebývá u vás a bude ve vás. Nenechám vás sirotky. Zase k vám přijdu. Ještě krátký čas, a svět mě už neuvidí, ale vy mě zas uvidíte, protože já jsem živ a také vy budete živi. V onen den poznáte, že já jsem ve svém Otci a vy ve mně jako já ve vás. Kdo má moje přikázání a zachovává je, ten mě miluje, a kdo mě miluje, toho bude milovat můj Otec a také já ho budu milovat a dám se mu poznat.“

7. neděle velikonoční - 7.června 2011

1. ČTENÍ - Sk 1, 12-14
Čtení ze Skutků apoštolů.

Když byl Ježíš vzat do nebe, apoštolové se vrátili do Jeruzaléma z hory, která se nazývá Olivová. Je blízko Jeruzaléma, vzdálená jenom délku sobotní cesty. A když přišli zase do města, vystoupili do hořejší místnosti, kde bydleli Petr a Jan, Jakub a Ondřej, Filip a Tomáš, Bartoloměj a Matouš, Jakub Alfeův, Šimon Horlivec a Juda, Jakubův bratr. Ti všichni jednomyslně setrvávali v modlitbách spolu se ženami, s Ježíšovou matkou Marií a s jeho příbuznými.

2. ČTENÍ - 1 Petr 4, 13-16
Čtení z prvního listu svatého apoštola Petra.

Milovaní! Radujte se, že máte účast na utrpení Kristově, abyste také mohli radostně jásat při jeho slavném zjevení. Když musíte snášet urážky pro Kristovo jméno, blaze vám, neboť na vás spočívá Duch slávy, to je Duch Boží. Ať nikdo z vás netrpí proto, že zavraždil nebo okradl, že někomu ublížil nebo jen že se míchal do záležitostí druhých lidí. Trpí-li však, že je křesťanem, za to se stydět nemusí; spíše ať Boha velebí, že je křesťanem.

EVANGELIUM - Jan 17, 1-11a
Slova svatého evangelia podle Jana.

Ježíš pozvedl oči k nebi a modlil se: „Otče, přišla ta hodina. Oslav svého Syna, aby Syn oslavil tebe.Obdařils ho mocí nade všemi lidmi, aby dal věčný život všem, které jsi mu dal. Věčný život pak je to, že poznají tebe, jediného pravého Boha, a toho, kterého jsi poslal, Ježíše Krista. Já jsem tě oslavil na zemi: dokončil jsem dílo, které jsi mi svěřil, abych ho vykonal. Nyní oslav ty mne u sebe, Otče, slávou, kterou jsem měl u tebe, dříve než byl svět. Zjevil jsem tvé jméno lidem, které jsi mi dal ze světa. Byli tvoji a mně jsi je dal a zachovali tvoje slovo. Nyní poznali, že všechno,cos mi dal, je od tebe; vždyť slova, která jsi dal mně, dal jsem jim. Oni je přijali a skutečně poznali, že jsem vyšel od tebe, a uvěřili, že jsi mě poslal. Já prosím za ně. Neprosím za svět, ale za ty, které jsi mi dal, vždyť jsou tvoji; a všechno mé je tvé a všechno tvé je mé. V nich jsem oslaven. Už nejsem na světě, ale oni jsou na světě; a já jdu k tobě.“

ZPRÁVY Z VLASTI

Carolina od 1. do 30.dubna 2011

Politické události

Vládní krize české koalice

Prezident Václav Klaus a premiér Petr Nečas (ODS) museli v uplynulých dnech čelit vládní krizi, která byla vyvolána uvnitř koalice ODS, TOP 09 a VV (Věci veřejné). Rozkol uvnitř koalice odstartovala aféra VV, jejíž faktický vůdce a ministr dopravy Vít Bárta čelí od počátku dubna podezření, že uplácel své poslance a že vstoupil do politiky kvůli ekonomickým zájmům. Poslanci VV Jaroslav Škárka a Kristýna Kočí podali na Bártu trestní oznámení. Bárta tvrdí, že Škárkovi 170 tisíc a Kočí 500 tisíc korun půjčil, ale podle nich mělo jít o platbu za loajalitu straně. Škárka a Kočí byli vzápětí vyloučeni ze strany a z poslaneckého klubu, klub opustil i Stanislav Huml. Zbývajících 21 poslanců VV stojí za vedením strany. Předseda VV Radek John prohlásil, že se Kočí pokoušela o vnitrostranický puč.

K rezignaci se Vít Bárta rozhodl poté, co MF Dnes zveřejnila starší materiály, podle nichž chtěl vstoupit do politiky s cílem získat ekonomickou moc. Nechce prý poškozovat VV. Současně potvrdil, že se bude ucházet o funkci předsedy strany, mimo jiné i proto, aby očistil své jméno od nařčení a cílené diskreditační kampaně posledních dní.

Václav Klaus zprvu nepřijal demisi ministra dopravy Víta Bárty ze strany Věci veřejné a ani neodvolal další dva ministry této strany Radka Johna (vnitro) a Josefa Dobeše (školství), jak mu v pondělí 11.dubna navrhl premiér Petr Nečas (ODS). Prezident trval na tom, aby se koalice nejprve dohodla. Věci veřejné totiž trvaly na tom, aby ve funkci minstra vnitra setrval předseda strany Radek John a požadovaly odvolání ministra financí Miroslava Kalouska z TOP 09, obrany Alexandra Vondry a zemědělství Ivana Fuksy (oba ODS). Za současné situace nabídl premiérovi rezignaci ministr Vondra, který v minulých měsících čelil kritice kvůli předražené zakázce pro firmu ProMoPro za českého předsednictví EU.

Ministr financí a místopředseda TOP 09 Kalousek se nechal slyšet, že po obměně několika ministrů by měla vláda požádat Sněmovnu o vyslovení důvěry. „Pokud důvěru ztratí, nejčistším řešením jsou předčasné volby," dodal dle ČTK. Stejný postup navrhuje sociální demokracie.

Vláda ODS, TOP 09 a VV pokračuje. Končí Bárta, zůstávají John i Dobeš, vnitro bude řídit Kubice

Jednání koaličních špiček našlo cestu z vládní krize. Politici se dohodli na změnách na ministerských postech a oznámili, že složení koalice zůstane stejné. Prezident nové ministry následně jmenoval. Klíčová byla především dohoda týkající se postu ministra vnitra. Radka Johna (VV) nahradí bývalý šéf Útvaru pro odhalování organizovaného zločinu Jan Kubice. Oproti původnímu požadavku premiéra Petra Nečase, aby John z vlády odešel, bude teď už bývalý šéf vnitra zastávat nově zřízený post vicepremiéra pro boj s korupcí.

Ministerstvo školství bude i nadále řídit Josef Dobeš (VV). "Je tu otázka státních maturit, rozhodli jsme se vzít tuto věc v potaz," řekl Nečas podle serveru iDnes.cz s vysvětlením, že se jedná o politický kompromis mezi všemi stranami. Hlavním důvodem Dobešova plánovaného odvolání byl Nečasův požadavek, aby z vlády odešli všichni lidé spojení s bezpečnostní agenturou ABL.

Víta Bártu, který na post ministra dopravy rezignoval, ve funkci nahradí dosavadní státní tajemník Radek Šmerda. Až se Bárta očistí z podezření z korupce, bude se moci do vlády vrátit. "Právě proto VV do této funkce nenasadily svou politickou figuru, ale Šmerdu," řekl předseda VV John serveru iDnes.cz. Šmerda je nestraník, který v minulém volebním období působil jako náměstek tehdejší ministryně obrany Vlasty Parkanové.

"Do konce jara budou také provedeny další personální změny ve vládě, vycházející z hodnocení jednotlivých ministrů, jejich přínosu pro vládu, kvality práce, ale také toho, co vládě z hlediska veřejného mínění přináší nebo nepřináší," citoval Nečase server Aktuálně.cz.

Nečasova vláda přežila hlasování o nedůvěře, ale pouze podmíněně

Navzdory zažehnané vládní krizi bylo na žádost ČSSD, která se současným řešením nesouhlasí, vyvoláno v Poslanecké sněmovně hlasování o vyslovení nedůvěry vládě. Vzhledem k tomu, že opozice nemá dostatečný počet hlasů, nepodařilo se kabinetu nedůvěru vyslovit. Ze 198 přítomných poslanců vládu Petra Nečase podpořilo 114, pro odstoupení vlády jich bylo 84. K opoziční ČSSD a KSČM se přidali „odpadlíci" Kristýna Kočí, Jaroslav Škárka a Stanislav Huml – bývalí členové Věcí veřejných (VV), kteří ze strany v nedávné době odešli nebo byli vyloučeni. Ti však nemohli výsledek změnit, opozice potřebovala 101 hlasů.

Šéfka poslaneckého klubu VV Karolína Peake ještě před hlasováním potvrdila, že se nejmenší koaliční strana rozhodla vládu podpořit, ale pouze podmíněně. Do června VV požadují splnění svých požadavků, mezi které patří předložení návrhů důchodové a zdravotnické reformy. Dále žádají dodržení protikorupčního plánu, který na ministerstvu vnitra nastartoval bývalý ministr Radek John, a pokračování personální obměny vlády. Vicepremiér a předseda VV John také nesouhlasí s tím, aby premiér Nečas rozhodoval o výběru jeho spolupracovníků. „Pokud mám nést osobní zodpovědnost, musím nést také personální zodpovědnost," řekl John a dodal: „Chci si svůj tým spolupracovníků vybírat sám. Je absurdní, aby mi to určoval předseda ODS."

Během sedmihodinového jednání ve Sněmovně se o slovo přihlásilo mnoho poslanců, především z řad opozice. Argumenty obou stran se postupem času víceméně opakovaly. Poslanci si navzájem připomínali chyby levicových či pravicových vlád. Opozice několikrát zdůraznila, že současná vláda ještě „předčila" tu, kterou vedl Mirek Topolánek. Několikrát zaznělo, že Nečasův kabinet je nejhorší od roku 89.

Předseda ČSSD Bohuslav Sobotka ve svém proslovu, kterým zahájil jednání, napadl vládu s tím, že: „Nejde o reformy, ale o pokračování kupónové privatizace. Jde o to ukrást veřejné zdravotnictví a penzijní systém." Premiér Nečas zdůraznil, že jeho vláda odmítá být „vládou údržbářů" a její fungování je ospravedlněno a podmíněno nutností reforem. Poslanec Huml, který odešel z VV, označil stranu za sektu a prohlásil: „Omylem jsem kandidoval za nedemokratické uskupení a cítím potřebu se za to omluvit."

Až po několika hodinách jednání se dostal k řečnickému pultu Vít Bárta, jehož jméno v průběhu jednání skloňovali poslanci ve všech pádech. „Z chyby jsem vyvodil osobní odpovědnost, opustil jsem pozici ministra dopravy. Netrvám na korýtku, nepotřebuji ho. Uznávám, že zde má existovat pravidlo presumpce viny a občané ČR mají právo nevěřit nám politikům. Jestliže už nejsem podnikatelem, který má právo dávat svým kamarádům půjčku na čestné slovo, hotově a bez smlouvy, jako politik si to dovolit nesmím. Je to chyba a musím za ni nést odpovědnost," prohlásil bývalý ministr dopravy.

Nejpozději v červnu by se mělo o vládě hlasovat znovu. Kabinet chce totiž spojit projednávání reformních zákonů s hlasováním o důvěře.

Prezident jmenoval nové dva ministry: Jana Kubiceho a Radka Šmerdu

Václav Klaus ve čtvrtek 21.dubna jmenoval dva nové ministry, které mu navrhl premiér Petr Nečas. Radka Johna (VV) vystřídal na ministerstvu vnitra nestraník Jan Kubice, Víta Bártu (VV) dřívější náměstek ministra dopravy Radek Šmerda.

Jan Kubice se narodil 3. října 1953. K policii nastoupil krátce po sametové revoluci a do ledna 1994 řídil Ochrannou službu Policie ČR, která má na starosti ochranu vysokých ústavních činitelů. O rok později se stal ředitelem Útvaru pro odhalování organizovaného zločinu a opustil ho až na konci roku 2007 kvůli sporům s vedením a ministrem vnitra Ivanem Langerem (ODS). Nesplňoval tehdy požadavek vysokoškolského vzdělání.

Čtyři dny před volbami do Poslanecké sněmovny na jaře 2006 vyvolal plukovník pozdvižení takzvanou Kubiceho zprávou, která upozorňovala na prorůstání organizovaného zločinu do státní správy. Ministerstvo vnitra, předseda vlády a policejní prezidium údajně omezovali činnost při vyšetřování několika závažných případů. Volby skončily po zveřejnění tajné zprávy patem a tehdejší premiér Jiří Paroubek (ČSSD) odmítl výsledek uznat s tvrzením, že se jedná o spiknutí ze strany ODS. Dnes je Kubice spolumajitelem soukromé firmy zaměřené na bezpečnostní poradenství.

Ministr dopravy Radek Šmerda se narodil 14. května 1977 v Brně a vystudoval Právnickou fakultu Univerzity Karlovy. Od roku 2002 působil nejprve jako poradce poslance Pavla Sekery, o rok později se stal poradcem náměstka ministra obrany Jaroslava Kopřivy. V letech 2007 až 2009 pak zastával funkci náměstka ministryně obrany Vlasty Parkanové, od níž později odešel a pracoval ve Vězeňské službě. Minulý rok byl Šmerda jmenován náměstkem ministra dopravy Víta Bárty. Šmerdovo jméno zaznělo i v souvislosti s kauzou lobbování při armádních tendrech. V roce 2004 měl pomoci Poličským strojírnám získat čtyřmiliardovou zakázku na likvidaci munice. Protizákonné jednání se však nepodařilo Šmerdovi dokázat, ačkoliv údajně za firmu lobboval.

Občanská demokratická strana oslavila 20 let od svého vzniku

Čtvrtek 21. dubna zaplnily pražský Žofín oslavy dvacetileté existence Občanské demokratické strany. S projevy vystoupili oba bývalí předsedové – prezident Václav Klaus i expremiér Mirek Topolánek. Představitelé ODS museli vyřešit napjaté vztahy obou představitelů a fakt, že ani jeden si nepřál s tím druhým setkat. Řečníci ve svých projevech naráželi zejména na nedávnou vládní krizi.

V úvodu pozdravil občanské demokraty jejich nynější předseda Petr Nečas. „ODS vždy stavěla na konzervativních a ekonomicky liberálních tezích svého programu. Vycházíme z nich i dnes, kdy čelíme důležitým výzvám, jako je demografický vývoj nebo měnící se globální ekonomika," uvedl.

Za řečnický pult poté nastoupil bývalý předseda Mirek Topolánek, který přišel podle svých slov „trochu pozdravit, trochu vynadat a trochu v závěru uklidnit." Zavzpomínal zejména na své dřívější působení ve straně a výrazně se opřel do koaliční spolupráce s Věcmi veřejnými, které nazývá sektou. „Každá krize má konkrétní příčiny. Nesmíme si ale namlouvat, že je vyřešena, pokud její příčiny stále existují," uvedl Topolánek.

Pozvání přijal i prezident Václav Klaus, který za žofínské oslavy zavítal v odpoledních hodinách. Ve svém projevu zavzpomínal na stranické začátky a označil nynější vedení včele s Nečasem jako změnu, která se vypořádá s budoucí vládní situací.

S účastníky oslavy se setkal také předseda slovenské SDKU-DS Mikuláš Dzurinda nebo první místopředseda Senátu Přemysl Sobotka. Podle něj má strana silné základní teze, ve kterých by měla pokračovat. „Svoboda jedince, svoboda jeho soukromí a nedotknutelnost majetková, to jsou pilíře, na tom nemáme co měnit. Musíme ale řešit aktuální situace, nikdo netušil, že přijde hospodářská krize, na to musíme umět reagovat," je přesvědčen Sobotka.

ODS byla založena v dubnu roku 1991 v Olomouci, když se odštěpila od Občanského fóra a stala se posléze nejúspěšnější stranou v Česku po listopadu 1989. Ve vládě působila třikrát, poprvé v letech 1992-1997, podruhé od podzimu 2006 do jara 2009 a opět nyní od července 2010. Čtyřikrát po volbách vládu sestavovala, měla předsedu Poslanecké sněmovny i Senátu a její zakladatel Václav Klaus byl dvakrát zvolen prezidentem republiky.

Oslavy narušuje fakt, že se konají krátce po vážné vládní krizi. Strana se rovněž potýká se složitou finanční situací po investici do několika volebních kampaní.

K 20. výročí svého trvání vydává strana kroniku, která mapuje události v ODS od jejího založení po současnost. Hlavní čtvrteční sešlosti předcházely i menší regionální oslavy.

Ekonomika

SNS zahajuje petiční akci proti novele zákona o jazycích národnostních menšin

Slovenský parlament začal projednávat novelu zákona, kterou v březnu poslala do parlamentu vláda premiérky Ivety Radičové. V úterý 5.dubna posunuli koaliční poslanci návrh svými hlasy do druhého čtení. Pokud by prošel, národnostní menšiny by už brzy mohly ve zvýšené míře využívat svůj mateřský jazyk. Nová právní norma kromě jiného upravuje procento příslušníků národnostní menšiny, které je potřebné, aby se její příslušníci v obci nebo městě mohli domluvit ve své mateřštině i na úřadech. Zatímco momentálně je potřeba dvacet procent, nově by to mělo být o pět procent méně.

Místopředseda vlády Rudolf Chmel (Most-Híd) je přesvědčený, že zákon zkvalitní demokracii na Slovensku a vytvoří pro národnostní menšiny větší pocit domova. „Dojde k rozšíření používání jazyků národnostních menšin v úředním styku, což je pozitivní pocit pro příslušníky národnostních menšin," uvedl.

Podle očekávání však proti hlasovali zástupci opozice Směr-SD a SNS. „Slovenská národní strana je šokovaná hlasováním Národní rady Slovenské republiky v případě tohoto zákona. Považujeme to za vlastizradu slovenských zájmů a státnosti. Z tohoto důvodu SNS zahajuje petici, která by vedla k vypsání referenda o používání jazyka slovenského jako výlučně úředního jazyka na celém území slovenského státu," uvedl předseda SNS Ján Slota a dodal, že 350 tisíc podpisů potřebných k vypsání referenda chtějí posbírat v průběhu několika měsíců.

Kritiku však návrh zákona sklízí i ze strany koaličních poslanců. Předseda vládní strany Obyčejní lidé Igor Matovič uvedl, že je potřeba najít rozumnější řešení. „Chceme, aby se všichni lidé cítili na Slovensku jako doma, ale zároveň nechceme, aby se po přijetí tohoto návrhu začali někteří cítit jako v cizině, a to by po přijetí této novely nastalo," poznamenal pro server Aktuálne.sk.

Jednou z konkrétních výhrad poslanců Obyčejných lidí je například možnost, aby příslušník národnostní menšiny komunikoval v mateřském jazyce na úřadě, přestože žádný z jeho pracovníků tuto řeč neovládá. „Vytvářelo by to diskriminaci pracovníků, kteří by tento jazyk neovládali," dodal Matovič.

Ekonomika

V české republice končí padesátikorunová bankovka, na níž byl obraz svaté Anežky české

Padesátikorunová bankovka pozbyla poslední březnový den platnosti. Nahradila ji mince o stejné hodnotě. Padesátikoruna byla v současné době jediným českým platidlem, které mělo dvojí provedení. V následujícím roce mohou lidé padesátikorunu zdarma vyměnit ve všech pobočkách České národní banky a v komerčních bankách. Poté až do roku 2017 pouze v pobočkách ČNB. Důvodem ke zrušení byla malá výdrž bankovek. Papírové peníze se ničí mnohem rychleji než kovové a je třeba je nahrazovat v průměru každé čtyři roky. O ukončení platnosti papírové padesátikoruny rozhodla už vloni bankovní rada ČNB. Od února letošního roku se mohou návštěvníci webových stránek ČNB podívat na virtuální výstavu o historii peněz, která ukazuje vývoj platidel od pazourků až k digitálním penězům v současné době.

Areál mladoboleslavské automobilky si přišlo prohlédnout více než 75 tisíc lidí

Škoda Auto uspořádala při příležitosti oslav 20 let od své privatizace den otevřených dveří. Po šesti letech si tak mohli návštěvníci projít škodovácký „pentagon", tedy budovu, kde sídlí vedení společnosti a administrativa. Ještě větším lákadlem byla možnost navštívit výrobní haly. Výroba agregátů, nářaďovna, hutě, lisovna, svařovna, nebo montáž automobilů – nahlédnutí do automobilové „kuchyně" potěšilo nejednoho fanouška škodovek.

Škoda Auto je součástí německého koncernu Volkswagen od 16.dubna 1991. S privatizací ovšem nesouhlasila určitá část odborníků i politiků – mezi její odpůrce patřil i tehdejší ministr financí Václav Klaus, který prosazoval kuponovou privatizaci Škody. Během nynějších oslav pro ni měl už jen slova chvály: "Dvacet let je už dlouhá doba. Troufám si říct, že dvacet let je dospělý věk pro škodovku. Jako někdo, kdo celých těch dvacet let Škodovku sledoval, musím s radostí říci, že Škoda Auto ani neprodělávala žádné teenagerovské problémy, nezlobila teenagerovsky."

Ekonomové se shodují, že privatizace dopadla nad očekávání dobře. Díky úspěšnému převodu pod německá křídla se stala nejúspěšnějším českým výrobcem a tahounem českého exportu. Škodovácký elán a sebevědomí musí Volkswagen dokonce brzdit. Markéta Šichtařová, analytička Next Finance doplnila pro server iDnes.cz: "Takovému názoru nahrává i diskuse o vynuceném omezování výbavy aut Škoda z podzimu minulého roku. Přesto společnosti Volkswagen nelze upřít, že automobilce Škoda Auto umožnila růst a zlepšení reputace během posledních dvaceti let."

Kurzovní lístek
3. 5. 2011 (středa)

EUR, 1 .....24.175
Kanada, 1 .....17.155
USA, 1 .....16.355

Kultura

V rámci oslav 120. výročí narození Vlasty Buriana vydala pošta novou známku

Tři vejce do skla, Anton Špelec, ostrostřelec, Ducháček to zařídí, U pokladny stál a Přednosta stanice. Všechny tyto filmy mají jednoho společného jmenovatele – je jím český král komiků, herec, režisér, zpěvák, divadelní ředitel, spisovatel a imitátor Vlastimil Burian. V sobotu 9. dubna uplynulo 120 let od jeho narození.

U příležitosti výročí vyšla nová známka s tváří legendárního komika. Autorem známky s nominální hodnotou 10 Kč je Pavel Sivko a rytcem Josef Tvrdoň. Tři Burianovy tváře na známce ukazují některé z podob hercova charakteristického knírku. Ten se v každé komedii lišil, což je fakt známý spíše skalním fanouškům a opravdu pozorným divákům. Známku představili v pátek 8.dubna v pražském kině Ponrepo.

Burianovo výročí si mohli lidé v Praze připomenout i kulinářským zážitkem. Triton restaurant na Václavském náměstí nabízel v týdnu od 7.

do 14. dubna speciální menu: italské nudle po česku s kuřecím masem, jablky a mandlemi – hercův oblíbený pokrm, který pro něj připravoval jeho osobní kuchař Jaroslav Trejbal. V restauraci, která se nachází v místech, kde Burian v roce 1925 otevřel své první divadlo, si hosté mohli zdarma vychutnat také „liguééére" Antona Špelce.

Přestože je Vlasta Burian pro většinu lidí spjat s filmem a divadlem, byl velice úspěšný i v jiných oblastech. Účinkoval v rozhlase, psal povídky a byl aktivním sportovcem. Jezdil závodně na kole, hrál tenis a fotbal.

Během okupace se vyhýbal spolupráci s Němci, přesto byl v roce 1947 odsouzen ke třem měsícům vězení a půlmilionové pokutě za „chování urážející cítění českého a slovenského lidu". Plně rehabilitován byl až v roce 1994. V 50. letech se objevil jen v několika filmech a sporadicky vystupoval na menších jevištích a v klubech. Později se stal členem Státního divadla v Karlíně. V roce 1962 zemřel na nachlazení.

Předškolák Oldřich Poul vyhrál celosvětovou výtvarnou soutěž v Japonsku

Teprve šestiletý Oldřich Poul z Nového Jičína dosáhl úspěchu, o který mnozí výtvarníci usilují celý život. Na soutěži v japonské Kanagawě mu odborná porota složená z předních malířů, ředitelů akademií a galerií udělila cenu Grand Prix.

Šestiletý Čech vyhrál s obrázkem, kde tuší a tužkami zobrazil sebe, jak si stéblem trávy hraje s kočičkou. V prestižní celosvětové výtvarné soutěži pro děti od šesti do šestnácti let, které se účastnily děti ze 77 zemí světa, byla jeho práce vybrána z více než 23 tisíc obrázků. Grand Prix se navíc vždy uděluje pouze dvěma účastníkům – jednomu Japonci a jednomu cizinci. A právě tím se stal předškolák Oldřich Poul.

Obrázek je ojedinělý tím, že jej Olda ztvárnil jako pohled shora, což většina dětí neumí. Základní umělecká škola v Novém Jičíně, kde malý malíř studuje, se japonské výtvarné soutěže účastní již od roku 1983. Svou výhrou tak Oldřich splnil celoživotní sen i učitelce Soně Zemánkové, která velmi dlouho toužila po tom, aby cenu její žáci získali.

Sám Olda komentuje událost na tn.cz velmi skromně: „Já ani tomu nevěřím, že jsem to vyhrál. Paní učitelka řekla, abych něco nakreslil, a já jsem to nakreslil. Měli jsme k tomu i živou kočičku." Překvapený však z toho rozhodně není jen on sám, jak vypráví jeho maminka Lada Poulová. Rodina je z jeho úspěchu nadšená, „ale doteď jsme si to nikdo pořádně neuvědomili, jsme z toho všichni zaskočení."

Studenti DAMU předvedli ukřižování Ježíše Krista

Na Velký pátek mohli lidé v centru Prahy zhlédnout netradiční představení. Studenti katedry alternativního divadla DAMU předvedli spolu s bubeníky z českobudějovické skupiny WonderSticks ukřižování Ježíše Krista. Happening se uskutečnil v rámci Celonárodního čtení Bible.

Ježíš začal svou pomyslnou pouť u Prašné brány, kde se objevil krátce po jedné hodině na vysokých chůdách a s dřevěným křížem na zádech. Doprovázený dramatickým bubnováním pak pokračoval ulicí Na Příkopě až na Můstek. Po cestě se k němu přidávaly stovky lidí, mezi nimi i turisté. Někteří diváci se dokonce zapojili do hry a chtěli mu pomoci. Na Můstku opřel Ježíš kříž o pouliční lampu a symbolicky se k němu přivázal. Ostatní aktéři se oddělili od davu a přečetli z bible kapitolu o ukřižování.

„Čtení bible vyžaduje poměrně velkou pozornost, a proto jsme se nechali inspirovat středověkou tradicí pašijových her, které divadelní formou vypráví o utrpení a smrti Ježíše Krista," vysvětlil jeden z pořadatelů Alexandr Flek. Celonárodní čtení Bible, jehož součástí představení bylo, se konalo už třetím rokem, divadelní produkce ho ale provázela letos poprvé. Projekt začal 20. dubna v Městské knihovně v Praze slavnostním večerem s panelovou diskusí o bibli jako pramenu etických hodnot naší civilizace. Diskuse se účastnil například ekonom Tomáš Sedláček, ředitel Židovského muzea Leo Pavlát nebo religionista Pavel Hošek.

Celonárodní čtení Bible, do kterého se letos zapojilo 74 měst z celé České republiky, má podle pořadatelů lidem připomenout, o čem Velikonoce vlastně jsou. Čtení zorganizoval Nadační fond Bible 21 pod záštitou ministra kultury Jiřího Bessera. Více o projektu na www.bible21.cz.

Sport

Po dvaceti letech se české tenistky opět probojovaly do finále Fed Cupu

Poprvé od roku 1988 a vůbec poprvé od vzniku samostatné ČR se české tenistky dostaly až do finále tradičního Fed Cupu. Petra Kvitová, Barbora Záhlavová-Strýcová, Iveta Benešová a Lucie Hradecká se o postup zasloužily výhrou v belgickém Charleroi, kde v dramatickém zápase porazily domácí tým 3:2.

Jako před 23 lety, i letos stojí v cestě k poháru Rusko. To je favoritem soutěže poté, co o víkendu vyhrálo 5:0 nad Itálií, obhajující titul. Česká reprezentace však s porážkou nepočítá. „V listopadu v Rusku vyhrajeme," svěřil se kapitán týmu Petr Pála serveru iDnes.cz. Hráčky se tak pokusí navázat na úspěšnou sérii z 80. let, kdy pohár putoval do tehdejší ČSSR celkem čtyřikrát.

Zvítězit nad Ruskami však nebude snadné. Největší obavy vzbuzuje fakt, že se finálové utkání bude hrát až za půl roku. To může neblaze ovlivnit kondici týmu. Pála však neskrývá důvěru ve své svěřenkyně. „Věřím, že se každá připraví co nejlépe," nechal se slyšet.

Reprezentace vyhrála České hokejové hry, ale proti Kanadě nepřesvědčila

Čeští hokejisté zvítězili v poslední části Euro Hockey Tour a týden před startem mistrovství světa nadchli fanoušky, kteří třikrát zcela zaplnili brněnskou halu Rondo. Výběr Aloise Hadamczika zdolal v úvodním zápase Českých her ve čtvrtek 21. dubna Finsko 2:1 a v sobotu porazil Rusko 6:3. Na prvenství v turnaji už nic nezměnila ani nedělní porážka se Švédskem 2:4. V generálce na světový šampionát podlehl národní tým ve středu 27.dubna v Praze Kanadě 2:4.

CÍRKEV DOMA A VE SVĚTĚ

Beatifikace papeže Jana Pavla II.

Modlitební vigilie v předvečer blahořečení Jana Pavla II.

Sobota 30. dubna 2011 se nesla ve znamení vzpomínky na papeže Jana Pavla II. a duchovní přípravy na jeho nedělní blahořečení. Vyvrcholením dne bylo večerní modlitební bdění v římském Circu Massimu spojené s díkuvzdáním za život a pontifikát služebníka Božího Jana Pavla II. Modlitební vigilie začala ve 20.00 hodin a byla rozdělena na dvě části. V první, vzpomínkové, přednesli svá svědectví dva přímí spolupracovníci Jana Pavla II. - Dr. Joaquín Navarro-Valls, někdejší papežův tiskový mluvčí a kardinál Stanislaw Dziwisz, papežův osobní sekretář, který s Janem Pavlem prožil řadu let v Krakově a ve Vatikánu. Pak hovořila také sestra Marie Simon-Pierre, která byla na přímluvu Jana Pavla II. zázračně uzdravena, a tím se otevřela cesta k jeho beatifikaci.

Dr. Joaquín Navarro-Valls při vzpomínání zdůraznil, že *„Jan Pavel II. byl přesvědčený, že člověk nejvíc potřebuje Boží milosrdenství. On sám se zpovídal každý týden, aby se pravidelně očišťoval skrze Boží milosrdenství. A měl velkou potřebu modlitby, která pro něj nebyla povinností. Ve svých modlitbách přinášel Bohu potřeby druhých, kteří se na něj s modlitbou obraceli."*

Dlouholetý spolupracovník Jana Pavla II. kardinál Stanislaw Dziwisz řekl: *„Včera, když byl otevřen hrob, tak jsem měl pocit, že se papež vrací. Hluboce cítím, že je zde dnes s námi."* A připomenul den, kdy papež Jan Pavel II. umíral a přítomní se modlili Te Deum, protože byli přesvědčení, že zemřel světec. Svým umíráním přinesl svědectví, jak může být smrt důstojná. *„Svatí jsou už svatí za svého života, církev nevytváří svaté, jen potvrzuje, že člověk byl svatý už za života,"* dodal Dr. Navarro-Valls.

Poté promluvila sestra Marie Simon-Pierre, která byla na přímluvu Jana Pavla II. zázračně uzdravena z Parkinsonovy nemoci, na kterou Jan Pavel II. sám zemřel. Nemoc ji byla diagnostikována v roce 2001, bylo jí teprve 40 let. Vnitřně bojovala s pohledem na nemocného papeže, který jí byl vzorem pokorného přijímání nemoci, ale zároveň jí její nemoc připomínal. Sestra Marie byla uzdravena v noci z 2. na 3. června 2005. Nemoc již byla ve velmi pokročilém stádiu, že nebyla schopná ani psát. Nyní je sestra Marie Simon-Pierre kompletně vyléčená.

Druhá část večera byla věnována modlitbě růžence světla, o kterou Jan Pavel II. obohatil církev. Papež Wojtyla zdůrazňoval, že modlitba růžence není jen opakováním formulí, ale je důvěrným rozhovorem s Pannou Marií, které on sám zasvětil celý svůj pontifikát. Na úvod byl zazpíván hymnus blahoslaveného Jana Pavla II. *„Otevřete brány Kristu"*. Poté kardinál Agostino Vallini, generální vikář římské diecéze, souhrnně představil duchovní a pastorační osobnost blahoslaveného. Mimo jiné také řekl: *„Jeho život byl především svědectví víry, zocelené zkouškami, námahou a nemocí, které se rozšířilo po celém světě. On žil pro Boha, celý se mu dal a odevzdal, aby sloužil církvi jako oběť. Kristus byl smysl a cíl jeho skutků. ... Jan Pavel II. byl velkým ochráncem člověka po celém světě a chtěl, aby byl člověk protagonistou dějin. S pohledem na Krista se zaměřoval na člověka. Byl přesvědčen, že jen duchovní zkušenost může člověka naplnit. Člověk nemůže žít bez lásky a zůstane bez smyslu, když nepozná Krista Vykupitele. V této lásce k lidstvu miloval všechny zraněné životem. Jedinečnou láskou však miloval mladé. Svoláním Světových dní mládeže sledoval cíl, učinit mladé budovateli dějin."*

Před samotnou modlitbou byla připomenuta slova Jana Pavla II. z prvního dne jeho pontifikátu, kdy světu řekl: *„Nebojte se a otevřete brány Kristu"*. Následovala modlitba růžence, která byla živě propojena s pěti mariánskými poutními místy po celém světě. Každé tajemství růžence bylo věnováno na úmysl, který byl drahý Janu Pavlu II.: v chrámu Božího milosrdenství v Krakově to bylo za mladé lidi, ve svatyni Kawekamo v Bugundě v Tanzanii za rodiny, v chrámu Naší Paní v Libanonu za evangelizaci, v bazilice Panny Marie v mexickém Guadalupe za naději a pokoj mezi lidmi a v portugalské Fatimě za církev. Růženec zakončila modlitba, kterou pronesl Svatý otec Benedikt XVI., který se prostřednictvím telemostu spojil s účastníky vigilie a udělil všem závěrečné požehnání.

Během večera byly vysílány záběry z nejrůznější apoštolských cest a setkání Jana Pavla II. s mládeží a s vysokoškolskými studenty. Celý večer byl doplněn o oblíbenou duchovní hudbu Jana Pavla II. v italštině, polštině, nebo taky tou, která doprovázela jeho setkání s mládeží např. v Manile, či píseň *„Jsem celý tvůj"* o zasvěcení Panně Marii, která byla složena při příležitosti 50. výročí jeho kněžského svěcení. Večer moderátorka uzavřela slovy Jana Pavla II. *„Já jsem vás hledal a vy jste přišli, děkuji vám."*

Od 23.00 hodin pak pokračovala tzv. *„Bílá noc"*, modlitební bdění v osmi kostelích po cestě z Cirka Maxima na Svatopetrské náměstí ve Vatikánu. Poutníci v nich měli možnost rozjímat nad Božím Slovem na téma *„Přišli jsme se mu poklonit"* (Mt 2,2) a *„Za koho mě pokládáte vy?"* (Mt 16,15), ztišit se při eucharistické adoraci a četbě textů Jana Pavla II. určených mladým lidem. Ve všech těchto osmi kostelích byli k dispozici kněží k duchovnímu rozhovoru nebo svátosti smíření. Program modlitebního bdění připravila římská mládež.

Papež Jan Pavel II. byl blahořečen na neděli Božího milosrdenství 1.května 2011

Svatý otec Benedikt XVI. 1.května 2011 při slavnostní mši svaté blahořečil ctihodného služebníka Božího, Jana Pavla II. Na zcela zaplněném náměstí Svatého Petra a v přilehlých ulicích tuto beatifikační slavnost sledovalo několik stovek tisíc poutníků. Obřadu se účastnilo i 87 oficiálních státních delegací včetně české, kterou reprezentoval Karel Schwarzenberg, ministr zahraničních věcí. Za ČBK se beatifikace účastnil Mons. Dominik Duka, arcibiskup pražský, Mons. Jan Graubner, arcibiskup olomoucký a Mons. František Radkovský, biskup plzeňský.

Na Svatopetrské náměstí již od velmi brzkých ranních hodin proudily zástupy poutníků ze všech koutů světa. Někteří z nich na římských ulicích dokonce nocovali, aby mohli zaujmout na náměstí Svatého Petra místa co nejbližší k oltáři. Nejrozšířenějším jazykem se ten den v Římě stala právě mateřština Jana Pavla II. – polština. V devět hodin byla zahájena příprava na eucharistickou slavnost zpěvem Sboru římské diecéze vedeným Mons. Markem Frisinou. Jelikož beatifikace připadla na druhou neděli velikonoční neboli neděli Božího milosrdenství, modlili se ještě před mší svatou přítomní věřící v různých světových jazycích Korunku k Božímu milosrdenství. Úctu k Božímu milosrdenství představila světu svatá Faustina Kowalská, kterou Jan Pavel II. svatořečil 30. dubna 2000.

Přesně úderem desáté hodiny se vydal liturgický průvod od vatikánské Bronzové brány centrální uličkou Svatopetrského náměstí k hlavnímu oltáři před bazilikou. Se Svatým otcem koncelebrovalo pouze kolegium kardinálů a Mons. Mieczyslav Mokrzycki, který působil od 1995 do 2005 jako druhý sekretář Jana Pavla II. Samotný beatifikační ritus se uskutečnil v rámci mše svaté hned po vstupní modlitbě a aktu pokání. Papežský vikář pro římskou diecézi, kardinál Agostino Vallini, přednesl papeži žádost o blahořečení a přečetl životopis Jana Pavla II. Svatý otec následně pronesl beatifikační formuli a prohlásil Jana Pavla II. za blahoslaveného. Jeho církevní památka se bude každý rok slavit 22. října. Na centrálním balkóně vatikánské baziliky byl rozvinut gobelín s vyobrazením Jana Pavla II., na který byla použita jeho fotografie z roku 1995. Na oltář pak byly přineseny ostatky nově blahoslaveného - ampulka s krví Jana Pavla II. - uložená ve vzácném relikviáři ve formě olivové ratolesti, který speciálně pro tuto příležitost nechal vyrobit Úřad pro papežské bohoslužby. K oltáři jej donesly sestra Marie Simon-Pierre, která byla zázračně uzdravena právě na přímluvu polského papeže a sestra Tobiana, která byla za pontifikátu Jana Pavla II. členkou tzv. papežské rodiny.

Relikvie pochází z posledních dní nemoci Jana Pavla II. Osobní lékař tehdy papeži odebral vzorek krve, který byl určen na krevní testy v transfuzním oddělení římské nemocnice Bambino Gesú, pro případ potřeby krevní transfuze. Toto nemocniční oddělení vedené prof. Isacchim, tehdy poskytovalo papeži lékařskou péči. K transfuzi nedošlo, a tak byla tato krev uložená do čtyř malých nádob. Dvě z nich

Benedikt XVI. uctivá relikviář s ostatky blah. Jana Pavla II.

byly předány osobnímu tajemníkovi papeže Jana Pavla II., kardinálu Dziwiszovi, a další dvě zůstaly v nemocnici Bambino Gesú, kde je pečlivě střežily řeholní sestry, které v této nemocnici pracují. U příležitosti blahořečení byly tyto dvě nádobky s krví umístěny do dvou relikviářů. První z nich byl vystaven k uctění věřících při slavnosti beatifikace a pak bude uložen v „sakráriu" Úřadu pro papežské bohoslužby, kde jsou uchovávány i další vzácné relikvie. Druhý relikviář bude vrácen zpět do nemocnice Bambino Gesú, kde sestry tuto drahocennou relikvii věrně střežily již předchozí roky. Krev je tekutá, což se vysvětluje přítomností antikoagulační látky, která byla přítomná ve zkumavce v době odběru.

Kardinál Vallini poté poděkoval Svatému otci za blahořečení ctihodného Božího služebníka Jana Pavla II. a následoval pozdrav pokoje mezi Svatým otcem a kardinálem Vallinim a postulátorem procesu blahořečení Mons. Slawomirem Oderem. Bohoslužba dále pokračovala zpěvem hymnu Gloria (Sláva na výsostech Bohu), prvním čtením z Písma svatého v polštině (Sk 2,42-47), zpěvem žalmu v italštině (Žl 118), druhým čtením v angličtině (1Petr 1, 3-9), velikonočními zpěvy a evangeliem v latině (Jan 20,19-31). Poté pronesl Svatý otec svou homilii, která byla věnována právě tématu blahoslavenství v církvi a osobě Jana Pavla II.

Homilie Benedikta XVI. při beatifikaci Jana Pavla II.

Drazí bratři a sestry,

Uplynulo již šest let od chvíle, kdy se na tomto náměstí konal pohřeb Jana Pavla II. Bolest z jeho ztráty byla hluboká, ale ještě větší byl pocit nezměrné milosti, která prostoupila Řím a celý svět; milost, jež byla jakýmsi plodem celého

života mého milovaného předchůdce, zejména však jeho svědectví v utrpení. Již tehdy onen den jsme pocítili, jak se rozšířila vůně jeho svatosti, a Boží lid projevil svoji úctu k němu mnoha způsoby. Proto jsem chtěl, aby při náležitém respektu k církevním normám, mohl jeho beatifikační proces probíhat diskrétně a hbitě. A hle, očekávaný den nadešel; nadešel rychle, protože tak se to zalíbilo Pánu: Jan Pavel II. je blahoslavený!

Rád bych srdečně pozdravil vás všechny, kteří jste k této šťastné příležitosti shromáždili v tak hojném počtu v Římě ze všech částí světa: pány kardinály, spolubratry v biskupské a kněžské službě, oficiální delegace, velvyslance a státní představitele, zasvěcené osoby a věřící laiky a zdravím rovněž všechny ty, kteří jsou s námi spojeni prostřednictvím rozhlasu a televize.

Tato neděle je druhá neděle velikonoční a blahoslavený Jan Pavel II. jí připsal titul Božího milosrdenství. Datum dnešní slavnosti bylo zvoleno i proto, že můj předchůdce v Boží prozřetelnosti odevzdal ducha Bohu právě o vigilii této neděle. Dnešek je kromě toho prvním dnem měsíce května, mariánského měsíce, a připadá na něj také památka sv. Josefa dělníka. Tyto prvky obohacují naši modlitbu, pomáhají nám, kteří jsme dosud poutníky v čase a prostoru, avšak v nebi mezi anděly a svatými probíhá slavnost zcela jiná! A přece je jen jeden Bůh a jeden je Kristus, Pán, který jako most spojuje zemi a nebe, a my se nyní cítíme bližními více než kdy jindy, jako bychom se účastnili nebeské liturgie.

„Blahoslavení, kdo neviděli a přesto uvěřili!" (Jan 20,29). V dnešním evangeliu pronáší Ježíš toto blahoslavenství: blahoslavenství víry. A dotýká se nás zvláštním způsobem, protože jsme shromážděni právě na beatifikaci, ba ještě více proto, že dnes byl za blahoslaveného prohlášen papež, Petrův nástupce, povolaný utvrzovat bratry a sestry ve víře. Jan Pavel II. je blahoslavený pro svou mocnou a velkodušnou, apoštolskou víru. A vybaví se nám hned další blahoslavenství: „Blahoslavený jsi, Šimone, synu Jonášův, protože ti to nezjevilo tělo a krev, ale můj nebeský Otec" (Mt 16,17). Co zjevil nebeský Otec Šimonovi? Že Ježíš je Kristus, Syn živého Boha. Kvůli této víře se Šimon stal „Petrem", skálou, na níž Ježíš může budovat svou církev. Věčná blaženost Jana Pavla II., kterou může dnes církev s radostí stvrdit, spočívá cele v těchto Kristových slovech: „Blahoslavený jsi, Šimone" a „Blahoslavení ti, kteří neviděli a přesto uvěřili!" Toto blahoslavenství víry se dostalo darem i Janu Pavlu II. od Boha Otce, aby budoval Kristovu církev.

Naše mysl však zalétá k dalšímu blahoslavenství, které v evangeliu předchází všem ostatním. Je to blahoslavenství Panny Marie, Matky Vykupitele. Jí, která ve svém lůně právě počala Ježíše, svatá Alžběta říká: „Blahoslavená, která jsi uvěřila, že se splní to, co ti bylo řečeno od Pána" (Lk 1,45). Blahoslavenství víry má svůj vzor v Marii. Všichni se těšíme z toho, že beatifikace Jana Pavla II. připadla na první den mariánského měsíce, pod mateřský pohled Té, která svojí vírou podporovala apoštoly a nepřetržitě podporuje víru jejich nástupců, zejména těch, kteří jsou povoláni usednout na Petrův stolec. Maria se nevyskytuje v podáních o Kristově zmrtvýchvstání, ale její přítomností je skryta všude: ona je Matkou, které Ježíš svěřil každého z učedníků a celé jejich společenství. Účinná a mateřská přítomnost Marie je zachycena obzvláště svatým Janem a svatým Lukášem v kontextech, které předcházejí dnešnímu evangeliu a prvnímu čtení. Ve vyprávění o Ježíšově smrti, kde se Maria objevuje pod křížem (srov. Jan 19,25), a na začátku Skutků apoštolů, které ji líčí, jak je přítomna uprostřed apoštolů shromážděných při modlitbě ve večeřadle (srov. Sk 1,14).

Také druhé dnešní čtení hovoří o víře a je to sám svatý Petr, který plný duchovního nadšení píše nově pokřtěným a poukazuje na důvody jejich naděje a radosti. Rád bych tu poznamenal, že v tomto úryvku na začátku svého prvního listu, Petr nevyjadřuje povzbuzení, nýbrž konstatování. Píše totiž „budete potom jásat" a dodává: „Toho milujete, ačkoli jste ho neviděli; v něho věříte, třebaže ho ještě nevidíte. Zato budete jásat v nevýslovné a zářivé radosti; až dosáhnete cíle své víry, totiž spásy duše" (1 Petr 1,6.8-9). Všechno je řečeno v oznamovacím způsobu, protože je tu nová skutečnost, vzniklá Kristovým zmrtvýchvstáním, skutečnost přístupná vírou. „Hospodinovým řízením se tak stalo, - říká Žalm (118,23) - je to podivuhodné v našich očích", očích víry.

Drazí bratři a sestry, dnes před našimi zraky v plném duchovním světle zmrtvýchvstalého Krista zazářila postava milovaného a ctěného Jana Pavla II. Jeho jméno je dnes připočteno k zástupu svatých a blahoslavených, které během 27 let svého pontifikátu kanonizoval a ratifikoval, a mocně tak podtrhnul všeobecné povolání k vysokému měřítku křesťanského života, ke svatosti, jak to prohlašuje koncilní konstituce o církvi Lumen gentium. Všichni členové Božího lidu – biskupové, kněží, jáhni, věřící laici, řeholníci a řeholnice – všichni jsme na cestě k nebeské vlasti, kam nás předešla Panna Maria, přidružená jedinečným a dokonalým způsobem k tajemství Krista a církve. Karol Wojtyła se nejprve jako pomocný biskup a potom jako arcibiskup Krakova účastnil Druhého vatikánského koncilu a dobře si uvědomoval, že byla-li věnována Marii poslední kapitola dokumentu o církvi, znamená to, že Matka Vykupitele byla dána za vzor svatosti každému křesťanovi a celé církvi. Tuto teologickou vizi objevil Jan Pavel II. jako mladý a potom ji po celý život uchovával a prohluboval. Tato vize je shrnuta v biblickém obraze Krista na kříži, pod nímž stojí Jeho matka, Maria. Tento obraz se nachází v Janově evangeliu (19,25-27) a ocitl se pak na biskupském a potom i papežském znaku Karola Wojtyły: zlatý kříž, písmeno „M" vpravo dole a heslo Totus tuus, které koresponduje se známým výrazem svatého Ludvíka Maria Grigniona z Montfortu, ve kterém Karola Wojtyła nalezl základní princip svého života: „Totus tuus ego sum et omnia mea tua sunt. Accipio Te in mea omnia. Praebe mihi cor tuum, Maria – Jsem celý tvůj a všechno mé je tvé. Jsi veškeré moje dobro. Dej mi své srdce, Maria." (Z traktátu o pravé zbožnosti k Panně Marii, č.266).

Ve své závěti nový blahoslavený napsal: „Když 16. října 1978 konkláve kardinálů zvolilo Jana Pavla II., polský primas kardinál Štěpán Wyszynski mi řekl: „Úkolem nového papeže bude uvést církev do třetího tisíciletí." A dodal: „Chci ještě

jednou vyjádřit vděčnost Duchu Svatému za velký dar Druhého vatikánského koncilu, jehož dlužníkem se cítím být spolu s celou církví, a především s celým episkopátem. Jsem přesvědčen, že ještě dlouho bude dáno novým generacím čerpat z bohatství, které nám tento koncil 20. století daroval. Jako biskup, který se podílel na koncilním dění od prvního do posledního dne, chci svěřit toto velké bohatství všem, kteří jsou a v budoucnosti budou povoláni, aby jej uskutečňovali. Sám za sebe děkuji Věčnému Pastýři, že mi dovolil sloužit této velké věci během všech let mého pontifikátu." Co je však onou „velkou věcí"? Totéž co Jan Pavel II. ohlásil ve své první pontifikální mši na náměstí sv. Petra památnými slovy: „Nemějte strach! Otevřete, ba rozevřete brány Kristu!" To co tehdy nově zvolený papež žádal ode všech, učinil sám jako první: otevřel Kristu společnost, kulturu, politická a ekonomická zřízení, a obrovskou silou, kterou dostával od Boha, tak obrátil směřování, která se mohla jevit jako nezvratná.

Svým svědectvím víry, lásky a apoštolské odvahy, plným lidské vnímavosti tento znamenitý syn polského národa pomohl křesťanům na celém světě, aby se nebáli být křesťany, patřit do církve, hlásat evangelium. Jedním slovem: pomáhal nám nelekat se pravdy, protože pravda je zárukou svobody.

A ještě uceleněji: dal nám opět sílu věřit v Krista, protože Kristus je Redemptor hominis, Vykupitel člověka, což bylo téma jeho první encykliky a hlavní myšlenka všech ostatních.

Karol Wojtyła nastoupil na Petrův stolec a přinesl si s sebou hluboce reflektovanou konfrontaci marxismu a křesťanství, zaměřenou na člověka. Jeho poselství bylo následující: člověk je cestou církve a Kristus je cestou člověka. S tímto poselstvím, které je velkým odkazem Druhého vatikánského koncilu a jeho „kormidelníka" Božího služebníka Pavla VI., vedl Jan Pavel II. lid Boží, aby překročil práh třetího tisíciletí, který mohl právě zásluhou Krista nazvat „prahem naděje". Ano, dlouhou přípravou Velkého Jubilea poskytl křesťanství novou orientaci do budoucnosti, budoucnosti Boha, který dějiny přesahuje, ale také je v nich přítomen. Tento náboj naděje, který do jisté míry převzal marxismus a ideologie pokroku, právem vyžadoval od křesťanství, kterému tak vrátil autentickou podobu naděje, kterou je třeba žít v dějinách v opravdovém „adventním" očekávajícím duchu jak v osobní, tak komunitní existenci zaměřené ke Kristu, jenž je plností člověka a dovršením jeho tužeb po spravedlnosti a pokoji.

Chtěl bych nakonec také sám poděkovat Bohu za jím darovanou osobní zkušenost dlouholeté spolupráce s blahoslaveným Janem Pavlem II. Měl jsem možnost jej poznat a vážit si jej ještě před tím, ale než mě roku 1982 povolal do Říma jako prefekta Kongregace pro nauku víry, kde jsem mu mohl dvacet tři let stát nablízku a stále více jeho osobu ctít. Moje služba byla podporována jeho duchovní hloubkou a bohatstvím jeho intuicí. Příklad jeho modlitby mne vždycky oslovoval a povzbuzoval. Hroužil se do setkání s Bohem i uprostřed mnoha naléhavých povinností svého úřadu. A potom jeho svědectví v utrpení. Pán jej postupně svléknul ze všeho, ale on zůstal stále „skálou", jak to chtěl Kristus. Jeho hluboká pokora, zakořeněná ve vnitřním sjednocení s Kristem, mu umožnila pokračovat ve vedení církve a vydávat světu ještě

Obraz blahoslaveného Jana Pavla II. na průčelí baziliky sv. Petra

výmluvnější svědectví právě v době, kdy ho opouštěly fyzické síly. Tak uskutečnil mimořádným způsobem povolání každého kněze a biskupa a být zcela zajedno s Ježíšem, kterého denně přijímal a rozdával v eucharistii.

Blahoslavený jsi, papeži Jane Pavle II., protože jsi uvěřil! Prosíme Tě, podporuj nadále z nebe víru Božího lidu. Tolikrát si nám požehnal zde na tomto náměstí. Teď Tě znovu prosíme, požehnej nám, Svatý otče. Amen.

Po mši svaté byly uctěny ostatky blahoslaveného Jana Pavla II.

Mše svatá dále pokračovala vyznáním víry, přímluvami, bohoslužbou oběti a svatým přijímáním. Na závěr eucharistické slavnosti se Svatý otec pomodlil modlitbu Regina Coeli, pozdravil přítomné poutníky v hlavních světových jazycích včetně polštiny a poděkoval všem, kteří se podíleli na přípravě této události. Úplně nakonec po závěrečné modlitbě a požehnání se papež spolu s koncelebrujícími kardinály odebral do baziliky, aby před hlavním oltářem uctil ostatky nově blahoslaveného papeže, které byly již 29. dubna vyzdvihnuty z hrobu v kryptě Vatikánské baziliky. Poté vzdali hold vystavené rakvi těla blahoslaveného přítomní biskupové a veřejní činitelé, následně i další věřící. Tělo nového blahoslaveného bude definitivně uloženo pod oltář v kapli sv. Šebestiána.

Za zmínku zcela jistě stojí, že kalich, který byl během beatifikační bohoslužby použit, je tentýž, který Jan Pavel II. používal v posledních letech svého pontifikátu. Benedikt XVI. měl na sobě během obřadu mešní roucho a mitru, které byly vyrobeny za pontifikátu jeho předchůdce a on sám je také často nosil. Beatifikační bohoslužbu doprovodil Papežský hudební sbor Sixtinské kaple, Sbor římské diecéze a Orchestr konzervatoře svaté Cecílie. Ministrovali bohoslovci z Římského semináře a jáhenskou službu poskytovali seminaristi, kteří letos přijmou svátost kněžství. Přímým přenosem vysílalo obřady 1100 televizních společností do celého světa.

Podle zpráv České biskupské konference

Ztracený ráj

Před 400 lety byly založeny jezuitské redukce. Nabízely víru v Krista a ochranu před vykořisťováním.

Před 400 lety začalo v srdci Jižní Ameriky největší misijní dílo katolické církve, které vedlo ke christianizaci celého kontinentu. V „Jezuitském státě v Paraguaji" svedli jezuité dosud jako nomádi žijící Indiány do pevných sídlišť, do tzv. redukcí, ve kterých společně žili a společně pracovali. 150 let vedlo toto dílo sta tisíce Indiánu ke Kristu a zajišťovalo jim ochranu před vykořisťováním kolonizátorů. Když je v roce 1767 zničila lidská ruka, mluvilo se nostalgicky o „ztraceném ráji".

Zbytky první jezuitské redukce v San Ignazio Guazú

Prvotní křesťanské společenství a moderní technika

16.prosince 1609 poslal generál jezuitů do Paraguaye skupinu pod vedením P. De Lorenzana a Indiána Guaraní Arapizandu, aby založili chráněná sídliště pro Indiány. 226 kilometrů jižně od Asunciónu zřídili v roce 1610 první chráněnou vesnici pro Indiány zvanou San Ignazio Guazú. Když přišli jezuité 1549 do Jižní Ameriky, byla misie u obyvatel s vysokou mexickou kulturou v základní formě již prakticky ukončena a bylo třeba splnit náročný úkol přenést misii do nížinných kultur v rozlehlých, dosud nedotčených místech, která byla těžce přístupná pro hradbu And, do povodí Amazonky v pánvi La Plata a Pampa. V těchto oblastech založili jezuité chráněná sídliště pro Indiány, první z nich bylo na rozhraní dnešní Brazílie, Argentiny a Paraguaje. 200 000 Indiánů ve 33 velkých vesnicích pod vedením 60 jezuitů vybudovalo kvetoucí sociální systém. Bylo to největší kompaktní jezuitské chráněné území, které později dostalo název „Jezuitský stát Paraguay". V této španělsky hovořící redukci (reducir = svést dohromady) se spojily prvky prvotních křesťanských obcí s tehdejší nejnovější evropskou hospodářskou a řemeslnou technikou i uměleckou tvorbou ve spojení se sociálními strukturami Indiánů z předkolumbijské doby. K ústupkům, na které museli Indiáni přistoupit, patřil usedlý domácí způsob života, monogamie a vyloučení kouzelnictví.

„Redukce" byly misijní sídliště, ve kterých byli Indiáni chráněni před evropskými kolonizátory a kde měli být uvedeni do křesťansky vedeného evropského způsobu života. Podle názorů kolonizátorů, které převzali i jezuité, nebyli Indiáni ještě zralí používat plně svou svobodu. Avšak na rozdíl od kolonizátorů zastávali jezuité názor, že Indiáni, „děti, které potřebují ochranu", musí být chráněni před vykořisťováním a mají být podrobeni trpělivé výchovné práci, která je přivede k vyšší civilizaci. První chráněná sídliště založili roku 1550 dominikáni a františkáni. Tato sídliště však ztroskotala, protože jim scházel ekonomický základ. Teprve jezuitům se podařilo spojit misijní obrácení s novým hospodářským začátkem. Redukce nebyly státem s vlastní suverenitou, spočívaly na koncesích a privilegiích patronátní moci, byly však uzavřeným teritoriem a pro jiné Evropany nepřístupným. Pro Indiány byla příslušnost k určité redukci zcela dobrovolná, jen když se rozhodli opustit pralesní sídliště. Stávali se z nich úspěšní usedlí malozemědělci, soustavnou prací dosahovali nadprodukce, která umožňovala zajistit sociální služby, bezpečnost a vzdělání a rozvíjet také osobní talenty.

Z hliněných chatrčí vznikaly postupně kamenné stavby a barokní kostely, které si v ničem nezadaly se svými evropskými vzory. Během několika let se podařilo uskutečnit skok z doby kamenné do barokní doby. Byly zde dlážděné cesty obklopené poli, zahradami, stájemi, řemeslnými dílnami. Vznikly tak v Americe první průmyslové oblasti, kde se odlévaly zvony, vyráběly hudební nástroje, chrámový inventář a hodiny velké dokonalosti. Misionáři ve dvojicích vedli skupiny 1000-5000 Indiánů, které vybrali jejich náčelníci. V těchto velkých komunách neexistovaly peníze a uplatňoval se jen výměnný obchod. Vyrostli zde řemeslníci jako tkalci, koželuhové, mlynáři, zámečníci, zdravot-

níci, varhanáři a sochaři. Stejně pokrokové jako technika bylo v těchto sídlištích i sociální zákonodárství. Všichni mužští dospělí příslušníci v redukci museli polovinu své šestihodinové pracovní doby pracovat pro společenství, druhou polovinu měli pro soukromé použití. Vysoký podíl pracovního nasazení pro společné blaho byl prvek, který vyplýval z indiánské kultury a nikoliv ze socialismu. Dobrovolné zapojení do společenství bylo silným stabilizujícím prvkem sociálního systému v redukcích. Zatímco jezuitské redukce byly hospodářsky plně soběstačné a obchodovaly mezi sebou, koloniální hospodářství bylo zcela závislé na mateřských zemích. Z těchto důvodů je zcela pochopitelné, že blahobyt v redukcích byl mnohem vyšší než v sídlištích Evropanů. Hospodářský úspěch redukcí se stal později jezuitům svým způsobem osudným, protože vyvolával závist u koloniálních mocností a obyvatel jejich sídlišť.

Jezuité organizovali náboženský, politický a hospodářský život a při prvním kontaktu s Indiány používali často hudebních nástrojů. Hudba stimulovala pracovitost Indiánů. Doznala v redukcích velkého rozkvětu. Velkým skladatelem v redukcích byl italský jezuita Domenico Zipoli (1688-1726). Ale již před ním uvedli jezuité do redukcí evropskou barokní hudbu a vytvořili z velmi hudebně nadaných Guaraní-Indiánů sbory a orchestry. Hudba byla v každodenním životě silně zakořeněna. Indiáni v krátké době pochopili evropskou hudbu a mistrně ji provozovali. Jejich sbory a orchestry provozovaly obtížné a náročné osmihlasé nešpory, mše, a dokonce i opery.

Právní systém s náskokem 200 let
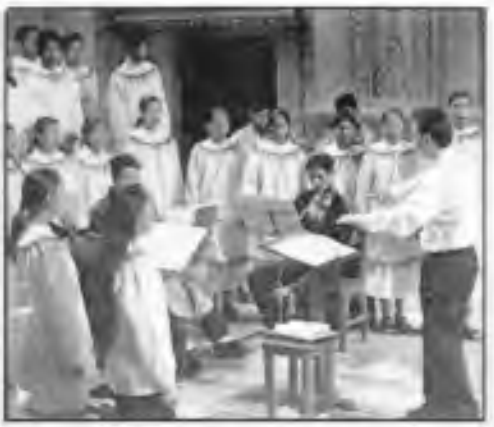
Centrum umění bylo v barokním městečku Santa Maria de Fé. V průběhu 160 let přišlo sem asi 2 500 italských řeholníků, kteří zde zastávali světské úřady. Mezi roky 1609-1767 přišlo 112 kněží také z německé oblasti. Nejvýznamnější z nich byl Anton Sepp (1655-1732) z jižního Tyrolska, který působil jako sochař, stavitel varhan a budovatel chrámů. Jeho reliéfy jsou dodnes na zříceninách k vidění.

Také právní systém v redukcích byl autonomní a podle názoru pozdějších autorů měl na tehdejší dobu náskok 200 let. Montesquieu napsal o jezuitské teokracii s indiánskou samosprávou: „Když napravila zpustošení po španělských kolonizátorech, začala léčit nejtěžší rány, jaké lidstvo utrpělo." To, co jezuité vykonali, nazval později Voltaire „triumf lidskosti". Že redukce byly svou koncepcí utopie, dokládaly četné útoky, jimž byly vystaveny ze strany světské vrchnosti, která se obávala vlivu na své domorodé pracovní síly, ale také ze strany biskupů, jejichž práva vůči redukcím byla omezena, protože redukce podléhaly přímo papeži.

Nenávist kolonizátorů vůči misionářům nalezla podporu u konkurenčních církevních autorit ve Španělsku a také u evropských osvícenců, kteří pokládali jezuity za představitele panovačného katolicismu. Roku 1767 namluvili intrikáni slabému monarchovi Karlu III., že jezuité ho chtějí svrhnout z trůnu. Dne 3.července 1767 vydal král dekret o deportaci jezuitů. Španělští vojáci deportovali z Latinské Ameriky 2 617 misionářů, 200 starších deportaci nepřežilo, mnozí zemřeli později ve vězeních v Lisabonu a v Madridu. Indiáni se vrátili do lesů, ze kterých přišli. Kolonizátoři vtrhli do redukcí, kam dříve neměli přístup, a zmocnili se všech statků. Kostely se zhroutily. Barokní umění upadlo do zapomenutí.

V redukcích byl pěstován také sport. Nezachovala se sice pravidla, ale jak referují dva jezuité z 18. století: „Ti barbaři hrají s míčem jen nohama místo rukou, ale jak mistrně!"

Sociální teoretici vidí v jezuitském státě rysy „Utopie" Tomáše Mora. Pozemkoví reformátoři chválí spravedlivé rozdělení půdy, socialisté kolektivní vlastnictví a produkční prostředky v redukcích. Otcové ovšem vytvořili redukce nikoliv podle předem zpracovaného plánu nebo ideologie. Bylo to pragmatické přizpůsobení, se kterým hledali a tvořili kulturní a společenský řád, který spočíval na rovnosti a který předčil hospodářství kolonizátorů. Paternalismus jezuitů naučil Indiány samosprávě, na výchovu k samostatnosti už nezbyl čas. Jezuitské dědictví v této zemi dodnes připomíná jazyk *guaraní*, což byla řeč jezuitů, a národní nápoj *matetee*, produkt někdejšího státu jezuitů. Prezident Paraguaje a bývalý biskup Fernando Lugo, který sám pochází z území redukce, prohlásil: „Redukce byly zlatou dobou Paraguaje, tam byla praktikována teologie osvobození ještě dříve, než se zrodila."

Mezinárodní hudební festival v Urubichá

Stavba houslí a barokní hudba

Jezuité přinesli v 17. století umění stavby houslí a barokní hudbu také do San José de Chiquitos v Bolívii, v blízkosti města Santa Cruz. Po vyhnání jezuitů založili františkánští mniši v této oblasti místo Ascension de Guarayos, v jehož blízkosti je indiánské sídlo Urubichá. Františkánský kněz Walter Neuwirth spolu s terciářkou Ludmilou Wolfovou z Tyrolska zde vede hudební školu pro barokní hudbu v tradici jezuitských redukcí. Od roku 1996 se v Urubichá pořádají mezinárodní festivaly barokní a renesanční americké hudby. Urubichá je dnes v Bolívii střediskem hudby na klasické nástroje. Je zde sedm houslařů, kteří vyrábějí housle podle starých jezuitských plánů. V Urubichá žije 450 praktikujících mladých hudebníků a 250 z nich navštěvuje hudební školu, kde získávají perfektní hudební vzdělání. Františkáni se zde snaží navázat na dědictví jezuitských redukcí.

Boudo Bost
Die Tagespost 4/2011
překlad podle Světla 5/2011

Svec & Sons

Funeral Home

Owned and Operated by the Svec Family since 1915

6227 WEST CERMAK ROAD, BERWYN, IL 60402

Private Parking

(708) 484-2050 (773) 242-2027

Zde mluvíme také česky

POJIŠTĚNÍ STATE FARM

LOU ČEVELA

Agent

„Mluvíme česky“

State Farm Insurance Companies

AUTO – FIRE – LIFE – HEALTH

STATE FARM BANK

LOU ČEVELA INSURANCE AGENCY, INC.
1907 E. 31st Street (31st & Maple Ave)
LaGrange Park, Illinois 60526
Office: (708) 354 1180 - 24 Hour Voice Mail
FAX: (708) 354 1217 - 24 Hour Dedicated Line
E-mail Address: LOU.CEVELA.BZ@STATEFARM.COM

CZECH CATHOLIC UNION

5349 Dolloff Road
Cleveland, Ohio 44127

Fraternal Life Insurance
Since 1879
1-216-341-0444

Elsie T. Malec, President
Theresa M. Pokorny, Secretary -Treasurer

Chicago Representatives

Loretta Moravecek 1-708-484-3162
Dolores Jacklin 1-630-968-1292

Marik Baken

Funeral Services Ltd.

Barbara Marik Baken
Owner Director
In association with
Conboy's Westchester Funeral Home
10501 West Cermak Road
Westchester, Illinois 60154
Other Funeral Home locations available upon request

Direct Line: **773-910-3400**
Chapel: **708-562-5900**
e-mail: marikbaken@sbcglobal.net

Continuing the Marik Family Tradition of Funeral service

Vděčná vzpomínka

19.května 2011 si připomínáme desáté výročí úmrtí našeho milého duchovního Otce

Rev. Vojtěcha Jaroslava Víta OSB

Narodil se v Polici nad Metují v Čechách 2.února 1923.
V době 2.světové války vstoupil do benediktinského kláštera v Praze v Břevnově a zde 14.září 1945 složil řeholní sliby.
V roce 1946 odešel na teologická studia do Belgie, kde byl 29.července 1951 vysvěcen na kněze.
Protože se po komunistickém puči nemohl vrátit do vlasti, odešel na misie do Afriky do tehdejšího Belgického Konga.
V roce 1961 přesídlil do Spojených států amerických.
Zde působil v duchovní správě u kostela sv.Prokopa v Chicagu, později spoluzakládal středisko Velehrad v blízkosti kostela sv..Anežky České, které později přenesl do Cicera ke kostelu Panny Marie Svatohorské.
Téměř 40 let zajišťoval českou duchovní správu pro naše krajany v exilu.
Byl iniciátorem a 25 let šéfredaktorem českých novin Hlas národa.
Za svou práci v exilu byl vyznamenán prezidentem České republiky Václavem Havlem řádem T.G. Masaryka.
Po vykonané práci odešel na zasloužený odpočinek do Prahy a při své opětovné návštěvě USA byl 19.května 2001 povolán na věčnost.
Je pochován na klášterním hřbitově benediktinského opatství sv. Prokopa v Lisle.

Vzpomínkovou mši svatou budeme za něho obětovat v kostele České Misie sv.Cyrila a Metoděje 9415 Rochester Ave. v Brookfieldu v sobotu 21.května 2011 v 6.30 hod. večer.

Děkujeme všem, kdo si na něho v modlitbě vzpomenou s námi

Mons. Dušan Hladík a přátelé z České Misie v Chicagu

Vroucí vzpomínka

S vděčností vzpomínáme na naše milované rodiče

Františka a Marii Minaříkovy

kteří měli známou pekárnu v Chicagu a Berwynu.

Také vzpomínáme na našeho strýce

Rev. Ludvíka Světinského

kněze z litoměřické diecéze, který působil jako farář v krajanských osadách v diecézi Fargo v Severní Dakotě v USA.

Dále vzpomínáme na našeho strýce

Josefa Světinského

Mše svatá za ně bude obětována v kostele České misie v Brookfieldu v neděli 29.května 2011 v 10.30 dopoledne.

Prosíme Vás o tichou vzpomínku v modlitbě spolu s námi.

Anna Minaříková - Vukson s rodinou
Marie Kortánek s rodinou

Společnost pro Vědy a Umění (SVU) Chicago

srdečně zve členy, přátele a známé na zajímavý večer

v úterý 17.května 2011 v 7 hodin večer
ve společenské místnosti České Misie,
9415 Rochester Ave. Brookfield, IL 60513

Námět večera:

Mozart a Pražané

anebo

Adieu Mozart

Slovem a hudbou podložený film popisuje tři návštěvy hudebního genia Wolfganga Amadea Mozarta v Praze, jeho úspěchy, radosti i zklamání a smutný konec jeho bohatého, byť krátkého života.

Těšíme se na Vaši četnou návštěvu na této poslední předprázdninové schůzce v úterý 17.května.

Dobrovolný dar $ 3.00

Věra Rokničová, jednatelka SVU Chicago.

Česká misie

9415 Rochester Ave., Brookfield, IL

Vás zve na oslavu

DNE MATEK

Taneční zábava
na oslavu našich
maminek a babiček bude

v sobotu 7.května 2011 od 8:00 pm do 1:00 am

K tanci a poslechu hraje

SKUPINA KEY BAND

Eva & Boris a jako host zpívá Ali

Dobré jídlo a pití bude zajištěno.

Vstup $ 10,-

Czech voice of Cleveland

WHKW 1220-AM

Sundays: 3.03 - 5.00 p.m.

Host: Joe Kocab

Listen on the Internet:

www.whkwradio.com (Eastern time)

Jerry Jirák

Vás zve k poslechu hudby
z naší vlasti
na rádiové stanici 1450 AM
v neděli v 9.00 a.m.
a na Internetu www.wcev1450.com
a stiskněte tlačítko SURFERS NETWORK

Upřímné poděkování

Královno májová
Matičko Kristova
přijmi do ochrany
naše milé Moravany

zručným malérečkám z Lanžhota

Ludmile Ciprysové a Marii Švirgové,

které na prosbu Ladislava a Věry Gajdových pro náš český kostel v Brookfieldu zhotovily slavnostní pokrývky na oltář a pod svatostánek a nové šatečky pro sošku Panny Marie Svatohorské a namalovaly na ně překrásné slovácké ornamenty. Za mnoho desítek hodin mravenčí práce jim srdečně děkujeme a za tento nezištný dar věnovaný ke cti a slávě Boží vyslovujeme upřímné Pán Bůh zaplať.

Mons. Dušan Hladík
a krajané z České misie v Chicagu v USA

Svátek matek

První zmínky o tomto svátku sahají do Anglie 16.století. Tehdy se tomuto dni říkalo Mateřská neděle (Mothering Sunday) a slavil se ve čtyřicetidenním postním období od Velikonoc. V USA poprvé Den matek navrhla v r. 1872 Julia Ward Howeová a tento den věnovala míru. Na sklonku 19. století se Anna Reevers Jarvisová z Philadelphie, matka 11 dětí, začala angažovat za práva matek. V r. 1907 zahájila kampaň za ustavení Dne matek jako národního svátku. Její snaha byla úspěšná a již v r. 1914 byl Den matek prohlášen oficiálně za národní svátek – den veřejného vyjádření lásky a úcty matkám.

Druhou květnovou neděli matky nepracovaly, nevařily, neuklízely. Všechno obstarávaly děti, které navíc své maminky ochotně obsluhovaly. Dospělí posílali matkám pozdravy a blahopřání. Občané USA se zdobili květinou – bílou ten, kdo maminku už neměl, a červenou ti ostatní. Je smutné, že Anna Jarvisová zemřela bez prostředků a zcela opuštěná ve starobinci v r. 1948.

Nápad oslavy Dne matek k nám přišel kolem roku 1918, kdy zemi navštěvovalo hodně lidí z USA. Ideu šířily organizace Červený kříž, Sokol, Orel, katolické spolky aj. „Maminku máme každý jen jednu a je jediná, která nás nesobecky milovala. Dětmi se cítíme ve dvou stejně jako ve čtyřiceti letech, proto půjdeme slavit pod heslem: Hold matkám," tak začínala výzva v Českém Slově z roku 1924. Noviny zvaly na oslavu do Stromovky, kde se konal jeden z prvních Dnů matek u nás. Nejvíce se o oslavu Dne matek zasloužila Alice Masaryková. Ostatně není divu, protože její otec T. G. Masaryk na svou matku vzpomínal takto: „Matka na mne měla větší vliv než otec... Matka byla chytrá a moudrá... Matka byla zbožná. Ráda chodila do kostela, ale neměla k tomu kdy, protože musela dřít na rodinu..."

Nejen v tento sváteční den by měl každý vyjadřovat úctu ke každodenní neviditelné péči matek o novou generaci, pěstovat smysl pro dobré vztahy mezi mužem a ženou a vytvářet ovzduší dobré vůle, které toto tisíciletí tolik postrádá.

Modlitby slavných lidí

Dej mi zdravou mysl, Pane,
vidět dobro kolem nás,
ať se s hříchem nezapletu,
kéž napravím se včas.

Dej mi mladou duši, Pane,
co nenaříká, nereptá,
ať neberu příliš vážně
svoje malicherné já.

Dej mi i chuť k jídlu, Pane,
také co bych k jídlu měl,
dej mi zdravé tělo, Pane,
bych s ním dobře zacházel.

Dej mi, prosím, humor, Pane,
a milost, abych chápal vtip,
ať mám radost ze života
a umím druhé potěšit.

Thomas More (1478-1535)

Bože, Duchu, který každým
prostorem a nekonečným časem
pronikáš, Ty jsi nad hranicemi
myšlenky, která se upíná vzhůru.
Před počátkem světa jsi byl
a rozkázal jsi zmatku,
aby se stal ušlechtilým řádem.
Byl jsi dříve než Země plula
v nebeském prostoru. Skrze Tvoji
skrytou lásku vše povstalo ke Tvé
oslavě. Přijmi vděčnou píseň chval...

Co tě vedlo k tomu, abys neomezeně
projevoval svoji moc a dobrotu?
Jaké zářivé světlo vedlo Tvoji sílu
a moudrost bez hranic?
Veď mého ducha, pozvedni mne
svou silou z těžké hlubiny, abych bez
bázně a v ohnivém vzmachu přispěl
k oslavě Tebe! Neboť Ty jediný
umíš naplnit nadšením.

Ludwig van Beethoven (1770-1827)

Otče mého, ale i veškerého života,
uděl mi sílu k věrné práci
ve Tvé službě. Děj se Tvá vůle.
Kdybych měl vždy na mysli,
že v životě nejvíc záleží
na konání Tvé vůle,
nebyl bych propadl
pochybnostem.
Vzpínám se jako kůň,
když pochybnosti přicházejí
a já necítím Tvé vedení.
Očisti mě, a nedopusť,
abych zbloudil a Tvůj Duch
ve mně oněměl.

Lev N. Tolstoj (1828-1910)

Podle Brněnské tiskové misie

Stála jsem před Božím trůnem a viděla jsem nebe a peklo

V minulém čísle Hlasů národa jsme přinesli příběh Tatiany Belous, která byla po 72 hodinách vzkříšena z mrtvých. Stalo se to 30.prosince roku 1991 v Oděse na Ukrajině. Dnes nám bude vyprávět o tom, co prožila, když její duše byla mimo tělo.

Když jste se ocitla mimo své tělo a slyšela, jak lékaři konstatovali vaši smrt, šla jste k manželovi, který čekal na chodbě před operačním sálem, abyste ho uklidnila a řekla mu, že je s vámi všechno v pořádku.

Sáhla jsem na něho, ale necítila jsem ho. Sáhla jsem na něho, ale nenahmatala. Když jsem se dotýkala sebe, byla jsem reálná, hmatatelná. Profesor vyšel a řekl: „Zemřela." Manžel řekl: „Ne, to není pravda! To není možné. Pán nebude pohaněn." Můj muž řekl: „Když Pán prohlásil, že bude žít, to znamená, že je to tak." (V době vrcholící nemoci, před operací, slyšel totiž manžel Tatiany při modlitbě Boží hlas, že jeho žena bude žít.) Objektivně, z lidského hlediska, z hlediska rozumu neměl můj muž žádný důvod takto uvažovat. Proto profesor řekl: „Uklidněte ho. Jestli je potřeba, tak ho předejte psychiatrovi, protože tomuto člověku se od zármutku trochu zatemnila mysl."

Pochopila jsem, že zde nemám co dělat. Tak jsem šla. Chodba se změnila v tunel. Neuvědomovala jsem si to. Jen to bylo víc těsné při chůzi. Nedotýkala jsem se stěn toho tunelu. Byl úzký. Mám vzdělání porodní asistentky. Rok a půl jsem pracovala v porodnici. Nevím proč, ale srovnávala jsem tento tunel s porodními cestami. – Tak se přece rodí dítě. V předu vidí světlo a pohybuje se k němu. – Tak jsem se pohybovala já. Ale uslyšela jsem hlasy: „Vrať se, vrať se, ještě není čas." Nechtěla jsem to slyšet. Nic mě nebolelo. Viděla jsem světlo, jasné a krásné a přímo jsem vypadla do tohoto světla a vzlétla nahoru. Připadala jsem si jako v dětství, když mě táta přivedl z dětského domova a vyhazoval mě do výšky a chytal. Štěstí, nadšení, trocha strachu a pokoj a bezpečí. To byly pocity, které mě naplňovaly. Stále znovu a znovu jsem to zakoušela. Pak jsem zpozorovala, že se odněkud objevilo jasné světlo. Přibližovalo se ke mně. Čím víc se přibližovalo, pozorovala jsem, že to není jen světlo, ale že to světlo vychází z lidské postavy. Byla taková nádherná, překrásná, sněhobílá, vycházely z ní stříbrozlaté paprsky. Pomyslela jsem si – to je Kristus. Padla jsem na kolena, vztáhla jsem ruce a zvolala: Sláva tobě, Pane, já jsem přišla."

On se zastavil, trochu poodstoupil dozadu a řekl: „Já nejsem Pán, vstaň! Jsem anděl, jsem posel. A ty se musíš vrátit." „Ale já se nechci vrátit! Ty nevíš jaká je tam bolest! Je tam špatně a špína. Já tam nechci. Já chci k Bohu. Kristus řekl, že on nám jde připravit místo a kde je on, tam s ním budeme i my. A já chci k svému Bohu." „Dobře," řekl anděl, „budeš stát před Pánem. Následuj mě." Později jsem vzpomínala na ta slova a uvědomila jsem si, on neřekl: „Uvidíš Boha," ale on řekl: „Budeš stát před Pánem."

Začali jsme se pohybovat. Ale nebyla to chůze, tak jak se pohybujeme na zemi. V té chvíli jsem na bosých chodidlech cítila dotyky trávy – sametové, příjemné. Laskala má chodidla. Vydali jsme se vpřed. Před námi bylo něco jako závěs z mraků, jako když se nad městem vznáší smog. Odtud vycházely další duše. Byly v krásném světlém oděvu. V takovém jasném a slavnostním. Vycházely, radovaly se a šly. Viděly něco, co já jsem v tomto okamžiku neviděla. Stoupaly nahoru a dopředu. Byla jsem z nich nadšená. Ale najednou jsem uviděla, jak z této clony vyskočila úplně holá duše. Ano, neměla vůbec nic. A hrůza – na její tváři byla taková hrůza, že tento člověk musel uvidět něco hrozného. Vytřeštěné oči, panika. Chtěl křičet, ale křik nevycházel z jeho úst. Zdálo se, jako by se dusil svým vlastním křikem. Objevily se velké paráty a uchvátily ho za ruce, za lokty a za nohy a stáhly ho do toho oblaku nazpět. Ztuhla jsem. Anděl, který byl vedle mě se zeptal: „Proč mě nenásleduješ?"

Ukázala jsem na postavy, které vycházely z oblaku: Řekni mně, kdo je to?" „To jsou Boží děti. Dokončili svůj běh na zemi a připravuje se pro ně věnec slávy. Jdou před Boží tvář." V tom zase vyskočila holá postava a všechno se opakovalo jako před tím. A s něměm křikem byla vtažena zpátky do mraku. „A ti nazí?" říkám. „Ti mysleli, že se zachrání svými skutky, ale hřích je nepustí. Nemohou přejít, protože nepřijali Krista jako osobního spasitele." Vzpomněla jsem si, že pro lidi na zemi není žádné jiné jméno. Zeptala jsem se: „Co s nimi bude? Kde budou?" Anděl řekl: „Jestli Bůh bude chtít, uvidíš to." Říkám: „Proč jsou nazí?" „Ztratili Boží slávu." Vzpomněla jsem si, že jsem četla: „Oděv spravedlivého je Boží sláva." Vzpomínala jsem na různé biblické verše, ale anděl řekl: „Musíme jít."

Podívala jsem se na sebe a chvála Bohu, měla jsem šaty. Velmi jsem se z toho radovala. Začala jsem se rozhlížet kolem sebe a všechno bylo podivuhodně krásné. Najednou mě napadlo. Kde se tady vzalo světlo. Odkud se tady bere světlo? Vždyť jsme výš než slunce. Toto není sluneční světlo. Toto světlo je něžné, měkké, hmatatelné. Už jsem se chtěla zeptat anděla, odkud přichází to světlo, když jsem uviděla odkud. Zastavili jsme se. Stáli jsme před Božím trůnem. Byla jsem taková malinká.

Před námi byl majestátní trůn. Oděv, která zahaloval Boha skrýval přede mnou dokonce i jeho nohy. Ten oděv mi připomínal oblaka brzy ráno. Bylo to jako když slunce, které ještě nevzešlo, již pozlacuje první obláčky. Záře je zkrášluje něžnou růžovou barvou a odcházející noc přechází v něžnou modř. To zlato s modrou a růžovou, to byla překrásná barva. Strnula jsem. Chtěla jsem pozvednout hlavu a podívat se do

očí Pána. Ale anděl mi položil ruku na hlavu a sklonil ji dolů. Padla jsem na kolena a říkám: „Pusť mě, pusť mě, chci vidět Boží tvář." Anděl řekl: „Boží tvář neviděl nikdo z těch, kdo žijí na zemi." Říkám: „Ale já nejsem na zemi, já jsem v nebi." Anděl mi nestačil odpovědět, když jsem uslyšela hlas. Tento hlas se mě kdysi zeptal: „Tatiano, jak dlouho mě budeš pronásledovat?" Tento hlas mě utěšoval, když jsem pohřbívala své dítě. Tento hlas mě od kazatelny usvědčoval během kázání a já se dívala kolem sebe a říkala jsem si – to je pro tuhle sestru nebo to je pro tohoto bratra, ať poslouchá, ale Pán to říkal mně.

Tento hlas se mě zeptal: „Proč ses nevrátila, vždyť jsi slyšela: Není tvůj čas." Říkám: „Pane, já chci k tobě.. Já jsem tvé dítě. Pane, nevyháněj mě." „A co jsi pro mě udělala?" zeptal se Pán. Neočekávala jsem takovou otázku. Vůbec jsem ji nečekala. Vzkřikla jsem: „Vždyť celý můj život je v tobě.. Já jsem ti dala celý svůj život. Dýchala jsem pro tebe." Lepší by však bylo, kdybych řekla: „Pane, já jsem nic pro tebe neudělala." Byla jsem takový pyšná. A najednou dva andělé přinesli knihu mého života. Zpočátku jsem viděla, jak přinesli nějaký svitek. Ruka Páně ho přikryla jakoby oblakem a sňala pečeť. Otevřeli svitek a uviděla jsem celý svůj život. Od momentu, kdy jsem přišla na svět až do chvíle přechodu. Úplně celý život.

Bylo něco, co jste neznala. Zejména z té doby, na kterou si nepamatujete?

Za prvé. Když jsme byly v dětském domově a našli mě rodiče, řekli mi, že jsem se ztratila, když přejížděli. Protože otec byl pohraničník, mohlo se to stát. Přejížděli z oblasti do oblasti ve 47. roce. Víte jaká byla tehdy doprava. Ne jako teď letadla. Prostě mě ztratili a potom mě zase našli. Ale já jsem nyní uviděla jak to bylo. Viděla jsem na břehu moře ženu, která křičela při porodu. Porodila dítě, překousla pupeční šňůru a hodila ho do moře. Ale mořská vlna ho vyhodila. Tak vzala dítě, zabalila ho do šálu a někam běžela. Padala. Byla slabá po porodu. Položila dítě na schody nějakého domu. Viděla jsem jak po nějaké době vyšel muž a pod nohama se mu skutálel tento uzlíček dolů. Bylo to v lednu. Válka teprve skončila. Mysleli si, že k domu náčelníka hlídky dali minu. Uzlíček však nevybuchl, ale zakňoural. On si myslel, že je to mina. Skutečně to tak vypadalo. Byla jsem to já a můj táta. Byl to otec a ta žena byla prostě jeho milenka. On však měl svoji rodinu. Proto řekl, že to dítě pohodili pohraniční hlídce a náčelník dal dítě do kojeneckého ústavu. Tam jsem vyrůstala do 6 let.

Kojenecký ústav, dětský domov. Nakonec si vás otec vzal k sobě. Proč se tak stalo? Vždyť on už měl svoji rodinu. Mohl spokojeně žít a vůbec si na vás nevzpomenout. Bylo v tom něco zvláštního?

Ano. Jistě. Jeho ženě dělali operaci slepého střeva a dostala zánět a proto se stala neplodnou.

A do té doby neměli děti?

Měli dcerku, která brzy zemřela. Zůstali bez dětí a nemohli mít děti. Chtěli si vzít z dětského domova dítě na vychování. Ale žena mého otce řekla: „Ty máš dceru. Najdeme ji. Ona je z tvé krve, tvoje. A já budu její matkou." Tehdy mě začali hledat. V té době mě odvezli až k Amátu do dětského domova. Rodiče mě našli, vzali si mě a vysvětlili, že mě ztratili po cestě a teď jsou šťastni a já jsem také šťastna, protože to jsou moji rodiče. A teprve tam v nebi jsem se dověděla celou pravdu. Pán Bůh jim požehnal. Po roce a půl se jim ještě narodila dcera.

To znamená, že se neplodnost neukázala tak neplodnou. Jak se dál vyvíjely události?

Jakmile se narodila sestřička, zase mě dali do dětského domova. A po roce, když jejich dcera onemocněla, se stalo něco zvláštního. Bylo to v Kazachstánu. Bůh jim poslal do cesty neznámou ženu. Když nesli své dítě z nemocnice, kde jim řekli, že umírá, tak ať zemře doma, potkali cestou skupinu lidí, ze které vystoupila jedna žena a řekla jim: „I tuto pohřbíte, tak jako jste pohřbili první, protože sítě tvoje se obrátilo k Otci a křičí k Bohu." Než se máma nebo táta vzpamatovali zmizela žena ve skupině lidí. Když potom přišli domů, řekla máma: „Michale, my si ji musíme vzít, nebo ztratíme i tuto." Tak si mě vzali a sestra to přežila.

A teď se vrátíme do nebe.

Říkala jsem Pánu, že jsem mu dala celý svůj život. Teď jsem to všechno viděla. Nic jsem Pánu nedala. Nechodila jsem na večírky a nepila, protože nemiluji hlučnou společnost. Nikdy jsem také nekouřila. Tak jsem neměla co odhazovat. Vlastně jsem Bohu vůbec nic nedala. Žila jsem tak, jak jsem žila. Navštěvovala jsem kostel, vychovávala jsem děti, chodila do práce a to je všechno. A Pán se ptá: „Co jsi udělala pro mě?" Říkám: „Modlila jsem se." Vidím své modlitby jako na plátně: „Bože dej, udělej, dej mi moudrost, ochraňuj." Dával, dělal, dával moudrost, ochraňoval. A jak velmi málo bylo: „Sláva tobě, Pane. Děkuji ti, Bože." Jedině tak v kostele, když nás k tomu vyzvali: „Pojďme, poděkujme Bohu, protože každý má dnes za co Bohu děkovat." Děkovala jsem, ale jen tak. Nebylo to k ničemu. Jak papoušek. Byly momenty, kdy jsem řekla, Pane, sláva tobě, že jsi neslyšel mé včerejší modlitby a neodpověděl na ně." A já jsem uviděla, že slyšel a odpověděl, jenže ne tak, jak jsem chtěla, ale k dobrému. Když nám Pán někdy nedá to, oč prosíme, prospěje nám to k dobrému.

Také jsem řekla Pánu: „Pane, platila jsem desátek." Uviděla jsem, jak jsem platila. Pán mi řekl: „Ty jsi naplňovala jen zákon." Ale desátek to není jen něco materiálního, to nejsou jen peníze. Pán žádá od nás desetinu všeho, tedy i času. Uviděla jsem jak z poza trůnu vyšel Malachiáš. Ještě před tím, než začal mluvit, už jsem věděla, že je to prorok Malachiáš. Odkud přišlo toto poznání nevím. Držel v ruce knihu a četl: „Smí člověk šidit Boha?" A já stejně jako jeho současníci jsem zašeptala: „V čem jsem tě okrádala, Pane?" – „V desátcích a obětech." Slova oběti jsem si do té doby vůbec nevšimla. To je také čas. Den má 24 hodin, to znamená, že 2 hodiny a 40 minut patří Bohu podle zákona. A Pán řekl: „Ty jsi naplňovala zákon? Ale co jsi udělala pro mě?" – „Pane, četla jsem bibli."

Četla jsem. – Vidím na velkém plátně, jak čtu bibli: Je ráno. Zaspala jsem. Jsem nervózní. V jedné ruce držím dítě a druhou dávám konvici na sporák. Beru bibli. Musím přečíst

jednu kapitolu, tak jak říká pastor. Určitě musím přečíst ráno a večer jednu kapitolu. Proč 119. žalm? Proč, Pane, právě dnes 119. žalm, ten nejdelší v bibli? Pane, já přečtu 150. Ten je krátký. Čtu 150. žalm. „Mluvil jsem k tobě, ale tys zavírala své uši. Říkal jsem ti, studuj písmo, ale tys ho jen četla. Nechtěla jsi slyšet to, co jsem ti říkal." Řekla jsem: „Pane, já nevím, co jsem měla pro tebe udělat." Všechno, co jsem řekla bylo špatně, všechno jsem dělala pro sebe. Modlila se: „Pane, dej..." Slovo jsem četla nepozorně, jen abych to přečetla. Desátek jsem také nedávala v plnosti. Myslela jsem, že mám právo jej sama utratit. Ale u Malachiáše je napsáno: „Přineste desátky a oběti. – Přineste všechny desátky a oběti do obilnice, aby byla potrava v domě mém." Ale já jsem s tím disponovala sama. Bůh mě však nepostavil na toto místo. Jsou levité. Jsou povoláni Bohem, aby rozdělovali jeho peníze.

Jak dále probíhal dialog?

Říkám: „Já nevím, Pane. Četla jsem a nic si nepamatuji." Řekl: „Víš, co jsem řekl apoštolu Petrovi a jeho bratru Ondřejovi, aby mě následovali?" „Ó, Pane, ty jsi s nimi mluvil celé tři roky, ty jsi toho řekl hodně." Opět získávám čas. To je můj pozemský zvyk. A já si ho přinesla dokonce do nebe. Anděl mi napovídal. Říká: „Následujte mě..." a já doplnila: „... a já z vás udělám rybáře lidí." Velmi jsem se zaradovala, že jsem si na to vzpomněla. „A kolik lidí jsi přivedla ke mně?" Ztuhla jsem. – „Kde je tvůj snop? Ukaž mi své dílo!" S hrůzou jsem se podívala na své ruce a měla jsem tam jen jeden klásek. Teď jsem uviděla to, co do tohoto okamžiku bylo skryté. Že nestojím u trůnu sama. Stojí tam i jiní lidé a jejich andělé drží plné koše plodů a oni drží snopy. Někteří vůbec nemohou rukama obejmout ty snopy. Jedna duše klade k podnoží trůnu jeden snop a v ruce se jí hned objeví druhý snop a ona ho opět pokládá a já mám jen jeden klásek. Velmi se stydím.

Kdo byl tento klásek? Bylo to jasné?

To byl můj manžel.

Ale vy jste měla ještě 5 dětí, které žily na zemi, takže jste měla mít 6 klásků?

Ano ještě pět dalších klásků mělo být v mé ruce, ale nebylo. Myslela jsem si, že jsem dobrá máma, ale zjistila jsem, že jsem nenaučila své děti milovat Boha. Naučila jsem je bát se Boha. Pán mně ukázal, jak táhnu děti do kostela, jak je násilím posazuji do lavice a jak na ně křičím. A mé děti sedí v první lavici, dívají se na pastora, na kazatele a tiše nenávidí Boha. Viděla jsem to – mé děti nenáviděly Boha a to díky mé výchově. Proto mě každé dítě na zemi přineslo hořký kalich. – Sláva Bohu, dnes mé děti slouží Bohu a mí vnukové běží do kostela, protože Bůh dal mým dětem moudrost a oni naučili své děti ctít a milovat Boha. – Já jsem ale svou výchovou přivedl svého syna k tomu, že se pokusil o sebevraždu. Dcera utíkala z domu. Syn chtěl odejít jako dobrovolník do Afghánistánu. To všechno jsem musela prožít a všechno jsem zasela já a ne manžel, jak jsem si myslela. Obviňovala jsem jeho: „Ty jsi na moři. Ty nevychováváš." A zatím jsem to udělala já. Stydím se. Velmi se teď stydím. Prosila jsem své děti za odpuštění.

Co bylo posledním momentem u trůnu, který jste musela prožít? Nejprve jste říkala Ježíši, že tam chcete zůstat a nakonec jste jej prosila o pravý opak.

Najednou zazněl hlas. Ten hlas byl ohavný. Smál se všemu, co jsem řekla. Tento hnusný hlas řekl: „Dej ji mně. Tady je její ovoce." Otočila jsem se , abych zjistila, kdo to je. To přišel ďábel. Byl to on. Přinesl celý košík mých plodů. Neměl černé oblečení, ale nebylo to krásné, jasné oblečení – on se maskuje. Ale jeho oči jsou plné nenávisti. Zle se na mě díval. Měl na to právo a žádal: „Ona sloužila mě." V tom koši, který jsem mu nabrala za krátkou dobu od posledního vyznání hříchů do okamžiku smrti, byly mé nevyznané hříchy. Lekla jsem se a řekla jsem si, jestli teď Pán řekne: „Vezmi ji," bude to spravedlivé.

A co řekl Pán?

Neřekl nic. Uviděla jsem Golgotu a Krista jak trpěl. Bolest celého vesmíru byla v jeho očích a také taková láska. Díval se na mě se soucitem, ale já křičela: „Ukřižuj!" Já tam u kříže zvedala pěsti. Zvolala jsem: „Pane, to tak nemůže být. Vždyť já jsem nežila před dvěma tisíci lety." Pan odpověděl: „Tvůj hřích je stejný."

Ale právě kvůli Kristu máme šanci.

Ano. Jedině díky kříži, protože ďábel zmizel. A Pán mi řekl: „Dítě, ty jsi koupena za drahou cenu." Plakala jsem. Ale pán mě vzal za hlavu a utřel mi oči. Pocítila jsem jeho ruce. A řekl mi znovu: „Ty jsi koupena za drahou cenu. Byla za tebe zaplacena vysoká cena. Ty uvidíš, co málo kdo viděl. Vrátíš se a řekneš lidem, že čas se přiblížil, ať dělají pokání."

A tak odcházíte od trůnu, ale ještě se nevracíte na zemi. Prožila jste mnoho momentů, můžete nám povědět aspoň o některých?

Bylo toho hodně, protože jsem byla mimo tělo 72 hodin. Ale tam to byl okamžik. Ocitli jsme se u brány krásného města. Uviděla jsem bránu z perly a když se otevřela, uviděla jsem zlaté ulice. Pochopila jsem, že je to nebeský Jeruzalém. Ale zatím je prázdný – čeká na církev. Viděla jsem skleněné moře a nad ním lehký oblak jako závoj nevěsty. A na tom moři také nikdo nebyl. To je místo pro církev – nevěstu Beránkovu a závoj pro nevěstu Beránkovu. Šli jsme dál. Přišli jsme na různá místa. Na jednom místě jsem uviděla, jak cherubíni a serafíni volali: „Svatý, svatý, Hospodin zástupů!" Bylo v tom takové nadšení a údiv. Zeptala jsem se anděla, proč jsou tak nadšení a on odpověděl: „Oni si mysleli, že poznali Boha, ale Bůh se jim zjevuje ještě víc a oni nemohou udržet svoje nadšení a údiv."

Jinde jsem viděla pastora z Ghany, bratra Nelsona. Velmi jsem se podivila. Ghana je země na jihu Afriky. On byl tady na zemi černoch. Vykřikla jsem: „Bratře Nelsone, proč nejsi černoch?" On se usmál a řekl: „Protože ty také nejsi bílá." Podívala jsem se na své ruce, a víte co? Nebyla to normální kůže, ale perleťová, osvícená zevnitř. Byli jsme oba stejní.

Ocitli jsme se na jiném místě. Viděla jsem mnoho známých, přátel, našich starců a mladé lidi, kteří hráli na harfu a na nějaké strunné nástroje, nevím jak se jmenují. Hráli a anděl je dirigoval, jak mají hrát. Jednoho z nich anděl oddělil a přivedl ke mně. Říká: „Podívej se, koho jsem ti přivedl."

Dívám se, ale nepoznávám toho mladíka. On otevřel ústa a řekl: „Mami, děkuji Bohu!“ To byl můj syn. Vždyť jsem ho pohřbila, když mu bylo 10 měsíců a on je dospělý mladík.

Dostali jsme se zase na jiné místo. Zaujal mě jeden strom. Byly na něm současně květy, zrající plody i úplně zralé plody a krásně voněly. Vůně připomínala růži a malinu a ještě něco – něco jako santal. Chtěla jsem si vzít větvičku a podívat se na tento plod, ale jenom jsem natáhla ruku a větvička se sama naklonila a položila mi plod do ruky. Vdechovala jsem vůni a slavila Boha: „Jak jsi veliký, můj Bože.“ Uviděla jsem ještě nějaké stavby. Takový velmi milý domek. Zeptala jsem se: „Kdo tam přebývá?“ Anděl řekl: „Vejdeme tam a uvidíš.“ Když jsme vešli, viděla jsem, že je to můj otec. Ale ne 70 letý stařík. Byl takový jako můj syn – mladý. Nikdy jsem ho takového neviděla. Říkám: „Tati, ty jsi tady?“ Můj otec nebyl členem církve, ale před smrtí se stačil znovuzrodit. Pán mu odpustil. On je v nebi. – Sláva Bohu.

Co vám otec řekl, když vás viděl? Měl nějakou prosbu?

Řekl mi: „Děkuj Bohu, protože jsem jako ohořelé poleno vytáhnuté z ohně.“ A sám začal zpívat: „Veliký je Bůh.... Slavte Boha celou duší...“ Zpíval to, co my zpíváme v kostele, i když tam nikdy nebyl a neznal ani jeden žalm a já jsem teď uslyšela z jeho úst hned dva žalmy. Potom mi řekl: „Táni, to je ještě brzo. To znamená, že znal dobu, kdy mám přijít. Když mu anděl řekl, že se vrátím, odstoupil a nepřibližoval se ke mně. Anděl řekl: „Ona se vrátí.“ Tehdy mi řekl: „Pověz své matce, že nechci, aby se dostala tam, kam teď jdeš. Ať dělá pokání.“ Máma tou dobou velmi pila.

Návštěva nebe se v tuto chvíli chýlí ke konci kromě jednoho momentu, o kterém se stojí za to ještě zmínit, protože mnozí lidé na zemi o tom nevědí.

Zeptala jsem se anděla: „Tobě Pán řekl, kde jsou naši? Ukaž mně naše.“ Řekl mně: „Nevím o čem mluvíš. Tady jsou všichni naši, tady jsou všichni Kristovy děti, tady jsou všichni Boží děti.“ A pak jsem, přátelé, uviděla Alexandra. To je pravoslavný kněz. Já letniční křesťanka jsem byla přesvědčena o tom, že spaseni jsou jen lidé v naší církvi. V té době jsem o tom byla přesvědčena. Ale když jsem uviděla Alexandra Měně – znala jsem ho osobně tady na zemi a nemohla jsem se splést – byla jsem velmi překvapená. Viděla jsem i jiné lidi z jiných denominací. Tady nebyly denominace. Tady byla jedna Boží církev, Boží děti.

Na závěr nám povězte, jak vypadá naše země z nebe?

Bylo to pro mě nečekané, když se otevřelo nebe a uviděla jsem celou zemi, ale ne jako glóbus, ne jako v geografickém projektu, ale jako plochu, rovinu a každý bod na zemi jsme viděla velmi zřetelně. Dno oceánů i každý dům. Střechy domů jako by byly sundané. Viděla jsem lidi, kteří bděli. Ohromily mě jejich obličeje. Velmi mnoho ošklivých, hnusných obličejů. Zeptala jsem se: „Pane, proč je tam tak mnoho ošklivých obličejů? Vždyť jsem nedávno byla na zemi a viděla jsem velmi milé obličeje.“ Pán řekl: „Viděla jsi masky, které si na sebe vzali. Ale teď vidíš přirozenost.“ Viděla jsem také spící lidi a kdo jim dává sny. Lidé uléhají k spánku a mají něco, o čem přemýšlejí před spaním. A podle toho jim buď anděl dává sen nebo jim přináší řešení problému nebo jim démon přináší hrůzu a noční můry. Viděla jsem, jak démoni přijímají podobu lidí a přicházejí do snů. Zeptala jsem se Pána, proč to dělají, proč si berou lidskou podobu. To se děje těm, kteří ztratili své blízké a nepustili je. Toho využívá démon, aby v podobě těchto lidí dával rady živým.

Viděla jsem najednou nejen všechny lidi a všechny domy, ale také kostely. Na některých zvony rozeznívali démoni. Skákali ze zvonů na ramena lidí a říkali jim hnusné věci. A lidé potom říkali: „Tys to slyšela?“ A začínají se s tím sdílet. A v takovém stavu přicházeli do kostela. Tam jiný démon přinášel oheň z pekla a dával lidem zapalovat svíčky. Lidé si zapálili svíčku a přemýšleli k jaké ikoně ji postavit. Další démon je uchopil a vedl. Sám pak skočil za ikonu a vystavil se tam. Ten oheň patřil jemu. Ovšem nebylo to tak v každém kostele. Viděla jsem například pravoslavný chrám, kam pobožně přicházeli lidé. Četli tam Boží slovo a démoni se tam nemohli vůbec dostat. Dokonce museli u vchodu seskočit z těch, kdo je nesli. Nemohli vejít dovnitř. Řekla jsem: „Pane, naše kostely jsou určitě tak čisté.“ Evangelické kostely. Uviděla jsem náš kostel, jak moji bratři a sestry jdou na shromáždění. Uviděla jsem sebe, jak podrážděná a nevyspalá, protože jsem měla noční službu, táhnu své děti. V tomto podráždění se ke mně přichytává démonek. Skáče a štípe mé děti. Mladší syn začíná vyvádět. Jsem ještě více podrážděná. Přitáhla jsem je. Posadila do první lavice. Pohrozila, že Bůh všechno vidí a sama jsem odešla sednout si dozadu. Začalo shromáždění a moje děti sedí s rukama na kolenou, dívají se na kazatele a tiše nenávidí Boha. Když jsem to uviděla, bylo mě strašně a pochopila jsem, proč mi každé z mých dětí dalo pít hořký kalich.

Opustíme nyní nebe a spustíme se do pekla.

Když jsme prošli skrze mrakovou clonu, udeřil mě do obličeje smrad. Bylo to hrozné – skřípot zubů, vytí od bolesti, smrad spáleného masa , zkažených vajec a sirovodíku a to všechno ještě mnohokrát znásobené. Moje kůže se okamžitě vypjala. Téměř popraskala. V pekle není voda. Dokonce tam není ani pára. Jsou tam jedovaté páry kyseliny, ale ne vody, protože jen Kristus je živá voda. Uchopila jsem ruku anděla. V nebi mě stále držel on a já jsem se mu snažila vytrhnout. Tady jsem ho naopak uchopila oběma rukama, protože jsem se bála, že mě tady ztratí.

Ocitli jsme se v prvním kruhu, kde byli nazí lidé. Zde je přímo nemučí, ale plameny pekla jsou natolik blízko, že je ožehují. Vidí odtud otevřené nebe, vidí to, co ztratili.

Pak jsem uviděla něco jako akvárium naplněné plynem. V něm plavalo něco jako nevyvinuté lidské zárodky. Křičely tak silně, že to bylo hrozné: „Nezabíjej mě, mami, nezabíjej. Budu tě milovat. Já chci žít. Dovol mně žít!“ Obracely se k otcům: „Zachraň mě.“ Zeptala jsem se anděla: „Kdo je to, proč tak křičí?“ Anděl řekl: „To jsou duše, které měly přijít na svět a dokončit svůj běh na světě. Ale rodiče – vrazi – jim nedovolili narodit se. To jsou potraty. Proto jsou takoví nevyvinutí. Najednou jsem uviděla, jako by se oblaku dotkla ruka a jedna duše se zvedla a zmizela. Potom druhá ... Zeptala jsem se: „Kam mizí, co se s nimi děje a proč jsou tady?“ Anděl mi odpověděl: „Jsou tady proto, aby svědčily

proti rodičům – vrahům.“ Řekla jsem: „Ale Bůh nepotřebuje svědky, on sám všechno ví.“ „Ale když přijdou na soud vrahové, aby neřekli, že Bůh je lhář, proto se zachovávají.“ Ptám se: „A kam mizí? Co s nimi bude dál?“ Anděl řekl: „Rodiče udělali pokání. Rodiče se znovuzrodili a hřích je odpuštěn.“ Bůh tyto dětské duše vysvobozuje. Ptala jsem se: „Co s nimi bude dál?“ Anděl řekl: „To ví Bůh.“

Viděla jste v pekle také démony?

Když jsme říkali slova Pán nebo Bůh nebo Ježíš, peklo začalo skřípat, řvát a vrhat se na nás. Byli to démoni. Jsou různí od maličkých démonků až po obrovské. Vztekle se na nás vrhali a zničili by nás, kdyby Pán kolem nás nepostavil hradbu. Naráželi na ni jako na sklo a odlétali. Nemohli se nás dotknout ani v pekle. Řádí tak proto, že jim samým je v pekle špatně. Strašně tam trpí. Také chtějí pít, také jim je hrozně v těch plamenech. Proto mučí duše a snaží se zalíbit svému vládci.

Vydejme se dál.

Uviděla jsem svou babičku. Dovedete si to představit? Chvíli před tím jsem viděla svého otce, jejího syna v nebi jako ohořelé dřevo, které je vytažené z ohně a moje babička, které měla plnou stěnu ikon a uměla mnoho modliteb byla v pekle. Ale byly to jen naučené modlitby, které odříkala zpaměti, klaněla se a potom hned lhala. Proto dva velcí démoni vytahovali její jazyk. Rozžhavenými kleštěmi vytahovali její jazyk z úst. A navíc její jazyk hoří – pomalu a bolestivě. Ona celá hoří zevnitř a když se zdá, že už praskla, že se jako prach rozsype a muka přestanou, na tento prach padá neshořený kousíček jazyka a ona se opět obnovuje a začíná všechno znovu od začátku. Už je tam víc než 30 let.

Proč prožívá taková zvláštní muka?

Je to proto, že lhala. Ve vesnici ji nazývali černá huba. Její jazyk ji zničil. Ikony ji nezachránily. Život a smrt je v moci jazyka nejen na zemi, ale i ve věčnosti.

Co jste viděla v pekle dál?

Šli jsme dál. Viděla jsem kotle a na těch kotlech byly nápisy. Zeptala jsem se anděla, co je tam napsáno. Anděl řekl: „Tady je napsáno – baptisté, metodisté, pravoslavní, letniční, katolíci.“ Říkám: „Co?“ „Ano, jsou tady.“ A najednou jsem uviděla pastora. Znala jsem ho. Sloužil v našem kostele. Chodila jsem na jeho kázání. Velmi se mi líbila. Byla taková odborná, zajímavá. Říkám: „Pane, jak tohle může být? Vždyť lidé vycházeli a dělali pokání.“ Najednou zazněl z nebe hlas: „On mluvil správná slova a lidé se znovuzrozovali, ale on sám mě nepřijal do svého srdce.“ Nevzpomínám si na místo v bibli, ale vím, že je řečeno: „Poslouchejte, co říkají, ale nejednejte podle toho, jak oni jednají.

Jaké další útrapy jste v pekle viděla?

Plynový oblak. Ten rozkládá lidi jako kyselina. Jsou mučeni, zůstane jenom kousek malíčku, zdá se že už jsou rozloženi a osvobodí se od bolesti a znovu se všechno obnovuje. Ptám se: „Proč je to tak? Kdo jsou ti lidé?“ – „Lhostejní. Mysleli si, že je zachrání jejich lhostejnost.“ Ano, lepší by bylo, kdybys byl horký nebo studený, říká Boží slovo, studeného je možné rozehřát, ale vlažného, lhostejného ne.

Jaké je nejhorší stádium pekla?

Je devět kruhů pekla. Jeden hroznější jak druhý. V jednom z těch kruhů byla Gehena – ohnivé jezero. Je to zapáchající ohnivé jezero, které je prázdné. Nic v něm není, ale je tam sžírající oheň. Tento živý oheň čeká až tam bude něco uvrženo. Ďábel tam chce házet duše. Démoni se tam snaží házet duše v naději, že tam pak nebude dostatek místa pro ně. Ale duše tam nedoletí.

Poslední kruh pekla je něco jako kancelář ďábla. Do svého trůnního sálu udělal maličké dveře. Ví, že démoni ani padlí andělé se mu nechtějí klanět. Vzbouřili by se, kdyby se ho nebáli a proto tam udělal malé dveře, aby každý, kdo k němu vchází se musel pořádně sklonit. Tak dostává poklonu.

A kdo k němu přichází?

Démoni, kteří chodí po zemi. Navenek vypadají jako lidé. Viděla jsem podnikatele ve značkovém obleku i chudé lidi pokryté vředy. Prostitutky i homosexuály. Všechny vrstvy jsou tam zastoupené, ale všechno to jsou démoni. Viděla jsem jak jeden démon šel doslova po hlavách ostatních. Šlapal po všech a šel jako vítěz a něco nesl ve své tlapě. Uviděla jsem, že je to duše člověka. Když ji přinesl, předklonil se, vešel a představil tuto duši a vyšel odtud spokojený, protože ďábel mu řekl, aby se usídlil v tom těle. Ten démon přinesl tu duši proto, že ten člověk se prodal. Ta duše se prodala za moc. Byla to hrůza. Poznala jsem tu duši. Znám toho člověka, je dosud naživu. Díky němu nás později vyhnali ze země.

Jak jste se vrátila zpátky a co jste cítila?

Chytla jsem se anděla a říkám: Pojď, odejdeme.“ Najednou zazněl hlas a peklo se zatřáslo. Démoni se začali schovávat jeden za druhého. Doslova jeden druhého požírali, jen aby se ztratili. Ten hlas to byl hlas Boží. Řekl: „Stačí. Musí už jít.“ Opět jsme se ocitli u mrakové clony. Pán řekl: „vrať se a řekni lidem všechno, co jsi viděla. A řekni, že čas se přiblížil. Dělejte pokání.“ Anděl mě trochu šťouchl do ramene a já jsem přestoupila práh a letěla dolů. Odcházela jsem lehce, svobodně a radostně. Když jsem letěla dolů a nabírala rychlost, bylo to, jako bych letěla po valše pobité hřebíky. Začala jsem cítit bolest, která se stupňovala. A když tato bolest dostihla vrcholu, zakřičela jsem. Ale zastyděla jsem se. Vždyť jsem před chvílí byla v pekle. Ve srovnání s peklem byla moje bolest jako štípnutí komára. Řekla jsem: „Pane, souhlasím s touto bolestí. Jenom mě více neposílej do pekla ani na exkursi. To je strašné místo.“ Zmlkla jsem, ale uslyšela jsem, že křičí někdo jiný… Uviděla jsem, jak v kaluži vody sedí na zemi uklizečka…

Co Tatiana Belous prožívala po svém vzkříšení a uzdravení. Jak byla pro víru pronásledována ona i její rodina. Jak podivuhodně vydávala svědectví o Boží milosti v sedmi zemích celého světa a jak ji i jejímu manželovi mnohdy i zázračně Bůh pomáhal se můžete dovědět na níže uvedených televizních záznamech.

Převzato s mírným zkrácením z:
http://cs.gloria.tv/?media=128573
http://cs.gloria.tv/?media=128569
Vzkříšena z mrtvých II. a III.

MLADÝM

Tajemné schodiště a svatý Josef

Kaple Loretto v Santa Fe v Novém Mexiku v USA byla postavena koncem 19.století. Od té doby, po více než 130 roků, sem přichází každý rok kolem 250 tisíc návštěvníků. Centrem jejich pozornosti je tajemné schodiště, které zde bylo zhotoveno podivuhodným způsobem.

Když byla kaple v roce 1878 dostavěna, sestry zjistily, že v ní chybějí schody na kůr. A tak se 9 dní modlily ke sv. Josefovi, který byl tesařem, a prosily o pomoc. Devátý den zaklepal na dveře cizinec, který přijel na oslu a řekl, že je tesař, který jim může se stavbou schodiště pomoci. Vytáhl si bednu s nářadím, kde měl jenom kladívko, pilku a úhelník a pustil se do práce. Sám, bez cizí pomoci, za osm měsíců zhotovil schodiště, které se dodnes považuje za pýchu tesařského řemesla. Na velmi malém půdorysu se od země rozvíjí elegantní spirála, která ve dvou otáčkách kolem 360 stupňů dosahuje úrovně kůru, který je ohrazen zábradlím stejným jako schodiště. Při konstrukci obdivuhodné spirály tesař nepoužil ani jediný hřebík, ani lepidlo a celé schodiště je zhotoveno bez centrální opory. Když sestry chtěly tesaři za mistrovskou práci zaplatit, beze stopy zmizel a žádnou odměnu nepřijal. Po městě se začalo povídat, že tím tesařem byl sám svatý Josef, kterého poslal Ježíš, aby pomohl sestrám. Od té doby se schody považují za zázračné a staly se cílem poutníků.

Se schodištěm se pojí trojí tajemství: Prvním tajemstvím je neznámá identita tesaře. Druhým je fakt, že žádný architekt, projektant či vědec neumí vysvětlit, jak je možné, že tyto schody stojí samy bez jakékoliv středové opory. A třetím tajemstvím je původ dřeva. Průzkumem se zjistilo, že v celém Novém Mexiku se tento druh dřeviny vůbec nevyskytuje. Na závěr ještě jeden detail, který posiluje víru v možný zázrak: schodiště má 33 schodů, což je symbolické, protože Pán Ježíš Kristus měl také věk 33 let.

Podle:
www.cvrcek.estranky.cz/.../41/staircase.jpg

Každého 1. května slavíme v církvi svátek sv. Josefa Dělníka

Svatý Josef pracoval jako nazaretský tesař pro Ježíše a v jeho důvěrné blízkosti. Jeho dílna vrhá nové světlo na důstojnost práce. Člověk se v práci nejen realizuje, ale je to zároveň i služba bližnímu, společnosti, a tím i Kristu. Už od Lva XIII. se papežové snaží obrátit pozornost křesťanského světa k chápání tohoto hlubšího smyslu lidské práce. První máj, slavený v dnešním světě jako den práce, je proto od roku 1955 svěřen ochraně sv. Josefa.

Modlitba

Bože, Stvořiteli světa, podle tvé vůle je úkolem lidského pokolení obdělávat zemi a rozvíjet své schopnosti prací; prosíme tě, pomáhej nám, ať podle příkladu a pod ochranou svatého Josefa poctivě konáme, co přikazuješ, a dosáhneme toho, co slibuješ. Skrze Krista. Našeho Pána. Amen.

VYDEJTE SE S NÁMI PO STOPÁCH HISTORIE

Pod hřejivým sluncem italským (11)

Biskupská katedrála v Ivreji se stala místem zpravodajské schránky, ve které jsem odesílal zprávy do Československa a také vyzvedával pokyny pro moji výzvědnou práci. To znamená, že můj styčný agent z československé výzvědné služby dojížděl do Ivreje, kde ho mohli sledovat Mariovi podřízení z oddělení tajné Shelbeovy policie. Postupně jsem odeslal do Československa zprávy o studentech a profesorech teologického učiliště v Bollengu a také co všechno zde bylo vyučováno. Největší zájem komunisté projevili o čínské bohoslovce a potom o ukrajinské a slovenské. Také se zajímali podrobně o profesora Oldřicha Přerovského, který byl jediným synem matky, jež žila v Ostravě a který by se v budoucnu mohl stát předmětem jejich nátlaku na spolupráci. Všechny odeslané zprávy jsem Mariovi přeložil a on je schválil. Chtěl, abych udržoval co nejživější styk s Československem, aby si mohl učinit představu o zájmech komunistické výzvědné služby, která byla ve skutečnosti řízena z moskevského ústředí.

Začátkem dubna 1956 mi bylo prostřednictvím mé zpravodajské schránky oznámeno, že 18.dubna 1956 v 10 hodin dopoledne mě bude očekávat v ivrejské katedrále agent, se kterým jsem se setkal v Praze v bytě u Wilsonova nádraží před mým odjezdem do Itálie. Bude oblečen ve žlutém baloňáku. Okamžitě jsem o schůzce informoval Maria. 18.dubna 1956 v 8.30 ráno jsme se vydal z Bollenga pěšky do 7 km vzdálené Ivreje a když jsem asi v 9.50 vystupoval po schodech ke vchodu do katedrály, vyrazil ze dveří ve žlutém baloňáku rozčílený agent a naznačoval mi, abych ho následoval, což jsem udělal, ale nijak jsem nespěchal, abych dal italským agentům možnost nás sledovat. Ušli jsme několik bloků a posadili se na lavičku v parku. Zde mi komunistický agent nejdříve sdělil, že katedrála, kam chodil vyzvedávat informace z mé zpravodajské schránky bývala kolem 10. hodiny dopoledne vždy opuštěná, ale tentokrát tam byla skupina turistů, kteří fotografovali vnitřek katedrály a tak bylo vyloučeno, aby se tam konala naše schůzka, která je pro moji budoucnost neobyčejně důležitá. Ústředí v Praze rozhodlo, že v Bollengu musím skončit a za každou cenu se musím dostat do Říma. Kdyby mě tam salesiáni odmítli poslat, tak ať od salesiánů vystoupím, neboť moje tříleté časné sliby stejně letošního roku skončí a ať se přihlásím do římského Nepomucena. Nestačil jsem se v té chvíli divit, jak dobře jsou informováni a od koho? V Nepomucenu bych nebyl pod tak přísnou kontrolou a také nebyl vázán slibem chudoby jako u salesiánů a tak by byla možnost pro mě otevřít ve švýcarské bance osobní tajné konto, jak se to dělá pro mnohé tajné komunistické agenty v zahraničí a vysoké funkcionáře v Československu. Když jsme seděli v parku na lavičce, neušlo mé pozornosti, že okolo nás projelo dvakrát auto, ve kterém za mnou jezdil Mario. Rozloučili jsme se s příslibem, že do týdne pošlu na adresu do Třince zprávu, že se vším souhlasím. Ale v té šifrované zprávě nebyla taková odpověď, jakou soudruzi očekávali. Doslovně jsem v této zprávě oznámil: Turisté v Ivreji byli členové italské tajné policie. Mají fotografie, jak rozmlouvám na lavičce v parku s vaším agentem, který svým neopatrným vystupováním zničil možnost další spolupráce. Moje budoucnost je nejistá a pokračovat ve studiích, abych mohl být vysvěcen na kněze je nemožné. Byl jsem odhalen jako komunistický špion. Tímto dopisem byl všechen styk s komunistickým výzvědným ústředím ukončen. Zároveň jsem svým prohlášením, že nemám v úmyslu pokračovat ve studiích, abych mohl být vysvěcen na kněze, zbavil komunisty naděje, že bych v tom ohledu mohl být pro ně později užitečný.

Se svým případem jsem neseznámil žádnou československou zahraniční organizaci, které byly tehdy zaplaveny komunistickými agenty a tak jsem byl v Československé republice stále pokládán za politického uprchlíka. Jsem přesvědčen, že komunisté nevěděli přesně, co si o mém případu mají myslet. Ti kteří mě měli pod přímou kontrolou a připravovali mě na mou činnost mohli být obviněni, že se mnou nechali oklamat a nebo mě špatně připravili a vedoucí špionážní činnosti v Itálii mohli být rovněž obviněni, že jednali amatérsky. A tak mnozí komunističtí funkcionáři byli šťastní, že se o mém případu mlčelo. Snad také čekali, že využiji nabídky, kterou mi před odjezdem do zahraničí dali, že v případě, že budu odhalen jako komunistický špion, se mohu vrátit nazpět do Československa.

Je zajímavé, že když jsem po sametové revoluci sám pátral a také ještě jeden odborník, zda jsem na seznamu komunistických spolupracovníků, nikde jsme přes důkladné šetření nenašli ani mé původní jméno Karel Krampla, ani mé krycí jméno Savio. Jak jsem již dříve uvedl, jméno Savio jsem si vybral, abych postavil tuto všechnu svou činnost pod ochranu patnáctiletého chlapce Dominika Savio, k jehož blahořečení jsem sestavil v roce 1947 pásmo recitací a scén a je zajímavé, že do Turína jsem z Československa přijel 14.listopadu 1954, když se tam právě slavilo jeho svatořečení.

Že na seznamech komunistických spolupracovníků mé jméno nebylo, znamená, že jména opravdových spolupracovníků byla zničena anebo moje činnost byla řízena přímo z Moskvy, kde, jak vyšlo najevo při podrobném studiu životopisu Svatého Otce Jana Pavla II., bylo středisko veškeré činnosti proti katolické církvi, která podle Lenina byla jediná schopná ideologicky porazit komunismus.

V červnu 1957 jsme v Bollengu dokončil třetí rok teologických studií. V Československu jsem měl vystudovanou filosofii, a tak mi scházel jen poslední, čtvrtý rok k zakončení mých teologických studií. Moji spolužáci v té době přijímali tzv. nižší svěcení, která se před druhým vatikánským koncilem udělovala čtyři. Já jsem však žádné nepřijal. Také moje dočasné tříleté řeholní sliby měly brzy vypršet a salesiánští představení čekali na moje rozhodnutí, co učiním dál. Cítil jsem velkou vnitřní touhu se stát knězem, ale chladný rozum tomu bránil. Komunistům jsem dal jasně vědět, že to byl jejich agent, který všechno pokazil a tak jsem stále zůstával v okruhu jejich zájmů. Pokud bych se stal knězem, měli by několik možností, jak mě přinutit ke spolupráci. Předně to byly zdravotní problémy, o kterých se domnívali, že mi s nimi mohou pomoci jen oni. Bohu díky jsem se jich nakonec zbavil v USA, jak jsem o tom psal již dříve. Dále to byly možnost zhotovení kompromitujících fotografií sexuálního rázu s mou osobou, jak se mi o tom zmínil v době mého výcviku můj instruktor Jarda. Konečně to také byla obava z nátlaku na mou rodinu, především na mé rodiče, i když jsem se snažil v době mého věznění maximálně ukazovat, že na ně nejsem citově navázán. Nejvíce však moje rozhodnutí ovlivnila, jak jsem se již dříve zmínil, předpověď ctihodného Otce Ignáce Stuchlého, kterého jsme navštívil v Domově důchodců v Lukově v roce 1951, dva roky před jeho smrtí. Vzal mě tehdy za ruku a řekl mi, že na mé ruce vidí prsten. Tehdy jsem se zachvěl překvapením, neboť jsem si vzpomněl, jak při oslavách konce druhé světové války přesně prorocky popsal pronásledování řeholníků po uchvácení moci komunisty v roce 1948.

Aby mi dali salesiánští představení více času na rozhodnutí, poslali mě na jeden rok do salesiánského ústavu v městečku Montalenghe, nalézajícím se mezi Ivreou a Turínem. Měl jsem zde konat pedagogický dozor nad studenty v ložnici, v jídelně a na týdenních vycházkách. Mimo to jsme zde učil geometrii a zeměpis. Geometrie byla tehdy oddělena od aritmetiky. V zeměpisu jsem věnoval Československu dvě lekce a s potěšením jsem shledal, že moje rodná zem je pro italské chlapce populární, neboť je nejen zemí pražského Jezulátka, ale také z ní pochází několik slavných fotbalistů, jako například Masopust, kteří hrají v italských klubech. Vyučování zeměpisu mě přinutilo, abych podrobně prostudoval bohatě členitý poloostrov Apeninský a přináležející ostrovy. Z mé výchovné činnosti nejobtížnější byl dohled v jídelně. Temperamentní italští chlapci se stávali při jídle neovladatelnými živočichy. Když jsem do Montalengha přišel, byl dohlížitelem v jídelně mladý klerik, který chodil mezi stoly a chlapci využívali toho, když byl k nim obrácen zády, že po něm občas hodili jablko nebo pomeranč a úžasně se bavili tím, když to klerika rozčílilo. Ten se snažil najít viníka a často začal pohlavkovat nevinného, což chlapce rozveselilo ještě víc. Jednou se dokonce stalo, že takový chlapec od stolu vyskočil, vyběhl z jídelny na dvůr a klerik se hnal za ním a v jídelně nastal takový randál, že musel přijít ředitel ústavu, aby všechno uklidnil. Tehdy pana ředitele napadlo, že úřadem dohlížitele v jídelně pověří ze severu přišlého a tedy chladnokrevného „boemo". V Itálii jsem se jako Čech představoval jako boemo nikoli čeko. Když jsem totiž řekl: „Io sono čeko." – Já jsem Čech, tak se na mě všichni útrpně podívali, protože stejně jako čeko se v Itálii vyslovuje cieco, což znamená slepý.

Tak jsem hned na večeři nastoupil jako nový asistent – dohlížitel jídelny. U průčelní stěny pod křížem byl stupínek. Na ten jsem se postavil a měl jsem tak za zády stěnu a před sebou celou jídelnu. Hned před stupínkem jsem u prvního stolu udělal místo pro dva urostlé chlapce, které jsem si vytipoval, jako hlavní rošťáky, takže mohli být jednak původci nepokojů, ale na druhé straně měli mezi ostatními určitou autoritu. Ty jsem prohlásil za svoje pomocníky a oni tím byli mile překvapeni a hned se začali hrdě rozhlížet po všech ostatních. Ze stupínku jsem měl dobrý přehled po celé jídelně a nikdy žádného chlapce nenapadlo, aby po mě hodil nějakým ovocem. Ze začátku se několikrát stalo, že někdo hodil ovoce od jednoho stolu ke druhému, ale to okamžitě zasáhl jeden z mých pomocníků a viník pak musel za trest při jídle u stolu stát a když byl přestupek vážnější, tak musel stát i při příštím jídle. Důležité bylo, že jsem během jídle nikdy ze stupínku nesestoupil. Asi za tři měsíce nebylo třeba nikoho trestat. Ostatně jsem jako vždy uplatňoval Don Boskův pedagogický preventivní systém, který už svým pojmenováním naznačuje jeho obsah: bedlivým dohledem předcházet přestupkům.

Když jsem se na konci roku loučil se studenty a oznámil, že mě po prázdninách již neuvidí, tak mi skoro všichni dali dárky na rozloučenou. Byli to chlapci z chudých rodin a tak to byly většinou svaté obrázky, medailky a podobné předměty až na Antonio Pellico. Ten mi přinesl nádherný perletí vykládaný kapesní nůž, jenž byl jeho největší chloubou a ostatní chlapci mu jej záviděli. Nechtěl jsem takový pro něho vzácný dárek přijmout, ale on mi řekl: „Chci vám dát takový dárek, abyste na mě nikdy nezapomněl, tak jako já na vás nikdy nezapomenu. Nemám tatínka ani maminku a vy jste se snažil je oba zastoupit, když jste mi na Vánoce a moje narozeniny dal takové krásné dárky." Já jsem si v té chvíli ani nemohl vzpomenout, co jsem mu dal, ale když mě ten jeho upřímný, láskyplný dětský pohled docela odzbrojil, tak jsem ten jeho poklad přijal. Nůž jsem již dávno někde ztratil, ale na Antonio Pellico jistě do své smrti nezapomenu a zahrnuji ho denně do svých modliteb.

V Montalenghe jsem zanechal svůj dosavadní řeholní salesiánský šat a také své jméno Krampla a v civilních šatech s novým jménem Chrobák jsem odjel do Varazze, turistického letoviska, nacházejícího se na italské Riviéře 35 kilometrů západně od Janova. Jméno Chrobák je dívčí jméno mé matky, která se narodila v dřívějším Polsku, dnešní Ukrajině. Přijel jsem do opravdového ráje na zemi. Azurové vlna Středozemního moře lemované pobřežními palmami se zde snoubí s útesy alpského předhůří se sněhovými čepičkami. Na jihu se rýsují půvabné obrysy Sardinie a na západ od ní za obzvlášť jasných dnů lze spatřit Napoleonovu Korsiku. Ve Varazze byla salesiánská střední škola na úrovni našeho gymnázia s internátem pro 350 studentů, většinou ze zámožnějších rodin. Zde jsem doufal, že zmizím z radarové sítě komunistické rozvědky. A opravdu po celou dobu komunistického režimu nevznikl nikdy z komunistické strany pokus navázat se mnou spojení. A také moje rodina v Československu nebyla kvůli mně

nikdy obtěžována. Mohlo to být také tím, že spoléhali stále na spolupráci mého bratra Františka, o kterém jsem se dříve zmínil.

Když jsem přijel do Varazze, byly právě letní prázdniny a v ústavu byli ubytováni chlapci z vnitrozemí Itálie, aby se zdravotně zotavili na mořských plážích. Byl jsem pověřen, abych dohlížel na skupinu 50 chlapců ve věku od 12 do 14 roků. Měli jsme vyhrazenou část pláže, kam ostatní lidé nemohli. Podobně jako v Montalenghe jsem si vybral 6 pomocníků, kteří se střídali po třech na dvě směny a ti hlídali, aby nikdo neplaval za stanovenou hranici, kde byla hloubka víc než jeden a čtvrt metru. Kdo neuposlechl, toho pomocníci vytáhli z vody a ten den už tam nesměl nazpět. Tak jsem byl schopen dobře zastat svou povinnost, i když plavat neumím, ale hlavně, že moji pomocníci plavat uměli, tak jako všichni italští chlapci. A proč jsem se já nenaučil plavat? Moje maminka měla panický strach z vody. Tatínek vyprávěl, že prožila bouřlivou plavbu přes oceán do Ameriky a když z New Yorku odplouval jako námořník, tak vždycky stála na břehu a lomila s nářkem rukama, aby se šťastně vrátil. Jako malé děti nás nikdy nepustila k rybníku nebo k řece a když jsem v jedenácti letech odešel k salesiánům, tak jsem již neměl příležitost se naučit plavat.

V ústavu bydlel také civil architekt ing. Carlo Nocelli, který zde vyučoval matematiku. Byl to hluboce věřící katolík. Patřil mezi vedoucí italské katolické akce a katolického skauta. Jako architekt se po celé Itálii proslavil tím,že projektoval stavbu moderní železniční stanice ve Florencii.V té době probíhala předvolební kampaň kandidátů do italské poslanecké sněmovny. Situace byla neobyčejně vážná a napjatá. Varazze patřilo do volebního obvodu přístavního města Savony, kde Křesťanskou demokracii vedl ministr národní obrany Taviani. Ing. Nocelli organizoval tábory lidu, na kterých informoval lidi o opravdovém komunismu. Na mnohých těchto táborech jsem byl hlavním řečníkem a na všech jsem odpovídal na otázky obecenstva. Měli jsme k dispozici dobrou zvukovou aparaturu. Naštěstí jsem v Bollengu absolvoval dvouletý kurs řečnictví, což je v Itálii potřebná a oblíbená disciplina a dokonce jsem tam měl jako závěrečnou dobře vypracovanou řeč: Pravá tvář komunismu, a to mi nyní pomohlo. Nejvíce lidi zajímalo, jak v komunismu probíhá zakládání zemědělských družstev, jaké mají možnosti živnostníci a jaká je opravdový poměr komunismu k náboženství. Cestou na lidové tábory jsme se vždy v autě modlili růženec. Talentovaný řečník, Moskvou finančně podporovaný vůdce italské komunistické strany Palmiro Togliatti si byl jistý vítězstvím nad Křesťanskou demokracií a rozhodujícím v tomto těsném souboji se tehdy stalo prohlášení Svatého Otce Pia XII.: „Katolík, který volí komunistickou stranu, nemůže přistoupit ke svatému přijímání." Tato jasná a rozhodná slova papežova uhodila jako blesk do duší italských voličů obzvláště žen, že z voleb vyšla vítězně Křesťanská demokracie.

Ing. Nocelli také zařídil, že jsem měl přednášku o komunismu pro studenty na janovské státní univerzitě. Po vlastní přednášce ve volné debatě chtěli studenti vědět, zda jsou v komunistických zemích uvedeny do praxe tak zvané „Mexické fakulty", jež katolická církev zavedla v době pronásledování církve v Mexiku. Z vlastní zkušenosti jsem uvedl, že jsem uchovával eucharistii, abych ji mohl podávat věřícím.

V Janově jsem měl také přednášku na recepci janovské společenské smetánky, ve které byly hlavně zastoupeny rodiny, jež vlastnily lodní průmysl, který se zabýval stavbou luxusních transoceánských parníků a také jejich provozem. Recepce trvala asi 4 hodiny a bylo podáváno tolik chodů, že jsem je ani nestačil počítat a ke každému byl podáván zvláštní druh vína, takže bylo štěstí, že jsem nemusel nazpět do Varazze řídit auto. Setkal jsem se zde s lidmi, kteří ztotožňovali slovo komunismus se slovem smrt. Každé moje slovo o nedostatcích komunistického systému přijímali jako osvěžující naději. Ing. Nocelli zakončil recepci modlitbou slavného růžence. Janov je známý také tím, že se zde narodil v roce 1446 objevitel Ameriky Kristof Kolumbus a dokonce jsou zde dvě místa, o kterých se tvrdí, že se tam narodil. A tak turisté mají na vybranou. Většina z nich však pro jistotu navštíví obě místa. Janovský hřbitov je pokládán za nejkrásnější na světě pro svoje mramorové náhrobky a početné hřbitovní kaple.

Necelé tři kilometry od Varazze směrem k Janovu se nachází pro mě nezapomenutelné zamilované místo Arenzano, kde se dostává Pražskému Jezulátku snad největší úcty na celém světě, jak jsme o tom psali ve vánočním čísle Hlasů národa v roce 2002. Karmelitáni zde vydávají měsíčník Il messagero del bambino Gesú di Praga, který má přes 50 tisíc odběratelů a kde jsou zveřejňovány zázraky a milosti, jež Jezulátko neustále uděluje. Na náměstí je postavený sloup k poctě Jezulátka. 6.května 1928 povýšil Svatý Otec Pius XI. Zdejší kostel Pražského Jezulátka na baziliku minor, jedinou tohoto jména na celém světě. Zde jsem prožíval opravdovou blízkost své rodné země.

Listy padající ze starého stromu života sbírá
Karel J. Chrobák

Česká Misie Vás srdečně zve na

RUMAGE SALE

20. a 21. května 9.00 AM - 5.00 PM
27. a 28. května 9.00 AM - 5.00 PM
v areálu Českého kostela
9415 Rochester Ave., Brookfield, IL 60513

Nabízíme:

nábytek – židle, stolky, kabinety
elektroniku, telefony
šaty – pro děti i dospělé
hračky pro děti, sportovní potřeby,
domácí a kuchyňské potřeby
a mnoho dalších věcí.

Prosíme členy a přátele misie o darování dalších vhodných věcí pro tuto akci.

Za pomoc předem děkujeme.
Informace: 708 - 255 5117 nebo 708 - 533 1050

Léčivé účinky ovoce a zeleniny (1)

ČESNEK

Účinky :

Povzbuzuje imunitní buňky k rychlejšímu dělení a vyšší aktivitě. Má protibakteriální účinky a po staletí se využívá jako lék proti rýmě, při zánětu krku, kašli a dýchacích potížích. Napomáhá vykašlávání. Snižuje hladinu cholesterolu v krvi. Podporuje volný průtok krve. Snižuje vysoký krevní tlak. Snižuje hladinu cukru v krvi. Má vysoký obsah vitamínu A, B1, B2 a C.

Množství :

Aspoň jeden stroužek denně. Účinek 1-2 stroužků česneku denně na zdravotní stav srdce je zjevný po několika týdnech. Používá se v kloktadlech a čajích. Při bolestech kloubů se nanáší přímo na kůži. Vatový tampón napuštěný česnekovým olejem a vložený do ucha je starý lék proti zánětu.

BROKOLICE

Účinky :

Aktivizuje látkovou výměnu, zlepšuje práci srdce, svalů a nervů. Snižuje riziko vzniku rakoviny. Má vysoký obsah antioxidačního betakarotenu a vitamínů C a E. Je bohatým zdrojem kyseliny listové a železa.

Množství :

Jezte jednou týdně 20 dkg v páře povařené brokolice s česnekem. Asi 1-3 dávky brokolice po 170 g týdně mohou výrazně snížit riziko rakoviny. Brokolice snižuje vstřebávání jódu, proto lidé, kteří jedí brokolici víc jak 2-3x týdně, by měli konzumovat potraviny s vyšším obsahem jódu.

CIBULE

Účinky:

Allicin snižuje riziko arteriosklerózy a trombózy a posiluje imunitní systém. Éterické oleje brzdí zánětlivé procesy a uvolňují hlen. Jen červené a žluté odrůdy obsahují sloučeniny, které snižují riziko vzniku nádorových onemocnění a mají protizánětlivé účinky. Švýcarští vědci zjistili, že je výbornou prevencí proti osteoporóze. Obsahuje hodně zinku potřebného na stavbu kostí, vitamíny B,C, A i E.

Množství:

Čím víc, tím lépe. Doporučuje se jíst syrová. Musí se jíst jen čerstvá, protože po rozkrájení se po 24 hodinách stává toxickou. Výzkumy doporučují sníst denně 60 g.

Prostředek proti chřipce :

Cibuli nasekáme a uvaříme se třemi polévkovými lžícemi medu na sirup. Užívejte po lžičkách.

Na všechny respirační infekce :

Připravte šťávu z nasekané syrové cibule, pokapejte ji medem a nechte stát přes noc. Užívejte každé 2 hodiny 1 kávovou lžičku.

Opar rtu :

Léčíme tak, že na postižené místo přikládáme plátek syrové cibule.

Rýma :

Předcházíme tak, že do nosu vkládáme tampóny namočené v cibulové šťávě.

Bolesti krku :

Zmírní zábal z jemně nasekané cibule.

Hnisající rány:

Potřeme obvaz kašičkou z cibule a přiložíme na postižené místo.

ČERVENÁ ŘEPA

Účinky:

Zmírňuje infekci dýchacích cest, reguluje krevní oběh, předchází zácpě, léčí ekzémy a posiluje vlasy. Vařená obsahuje rozpustné vlákniny, které snižují hladinu cholesterolu. Je součástí diet při onemocněních jater a ateroskleróze. Obsahuje látky s protirakovinovými účinky. Obsahuje vitamíny skupiny B, vzácné minerální a lipotropní látky. Obsahuje jód, kobalt a doporučuje se při odtučňovacích kúrách, onemocněních jater a ledvin. Je výživná, posiluje organizmus, pomáhá při léčbě chřipky a nachlazení.

Množství:

Přidáváme ji do salátů, jíme nastrouhanou a šťávu masírujeme do vlasů. Šťáva smíchaná s medem se užívá při vysokém krevním tlaku. Doporučuje se roční spotřeba 3 kg. Pozor! Více jak 100ml šťávy může vyvolat mírnou nevolnost a závratě. Proto je ji třeba zpočátku míchat s mrkvovou šťávou.

FENYKL

Účinky:

Obsahuje éterické oleje, vitamíny (C a E) a draslík. Podporuje trávení a má uklidňující vliv na nervovou soustavu. Fenykl je znám svou schopností uvolnit zastavené větry a pomoci při plynatosti. Semena fenyklu mají protispasmatický účinek, zmírňují žaludeční křeče. Je bohatým zdrojem draslíku. Pro lidi s oblibou jídel s fenyklem může zvýšený příjem draslíku pomoci redukovat vysoký krevní tlak. Je důležitou součástí dětských čajů. Velmi příznivě působí proti bolení bříška u kojenců.

Množství :

Stonky a listy jezte v neomezeném množství. 200gramová vařená porce nahradí 20-30% denní potřeby draslíku u dospělého člověka. Doporučuje se maximálně jedna čajová lžička semen fenyklu denně. Nedoporučuje se konzumovat semena po dobu těhotenství.

ZELÍ

Účinky:

Rostlinné látky a vitamín C předcházejí rakovině. Balastní látky regulují zažívání a povzbuzují líná střeva. Kysané zelí pomáhá při pocitu plnosti, pálení žáhy a krkání. Šťáva z čerstvého zelí léčí žaludeční vředy, dvanácterník a choroby tlustého střeva. Šťáva ze zelných listů zmírňuje záněty, působí dezinfekčně a odvádí škodlivé látky přes kůži. Acetylchlorin, který obsahuje, působí při depresích. Obsahuje antioxidanty a jiné látky zlepšující odolnost proti chorobám.

Množství:

1/4 hlávky pokryje 1/5 denní potřeby vitamínu C. Vnější listy a košťál je třeba pro zvýšený obsah nitrátů a olova odstranit. Obklady z čerstvých listů zmírňují bolesti svalů, hlavy, močového měchýře a léčí kožní choroby. Při žaludečních potížích je třeba nejméně měsíc pít 5-6 skleniček šťávy denně, asi hodinu před jídlem.

Pokračování příště.

Zpracoval Dr. Vojtěch Vojtíšek
Masarykova univerzita, Brno

Risking God's Mercy

Shortly after ordination, doing replacement work in a parish, I found myself in a rectory with a saintly old priest. He was over eighty, nearly blind, but widely sought out and respected, especially as a confessor. One night, alone with him,

I asked him this question: "If you had your priesthood to live over again, would you do anything differently?" From a man so full of integrity, I had fully expected that there would be no regrets. So his answer surprised me. Yes, he did have a regret, a major one, he said: "If I had my priesthood to do over again, I would be easier on people the next time. I wouldn't be so stingy with God's mercy, with the sacraments, with forgiveness. You see what was drilled into me was the phrase: 'The truth will set you free,' and I believed that it was my responsibility to challenge people so as to protect something inside of them. That's good. But I fear that I've been too hard on people. They have pain enough without me and the church laying further burdens on them. I should have risked God's mercy more!"

I was struck by this because, less than a year before, as I took my final exams in the seminary, one of the priests who examined me, gave me this warning: "Be careful," he said, "never let your feelings get in the way. Don't be soft, that's wrong. Remember, hard as it is, only the truth sets people free!" Sound advice, it would seem, for a young priest.

However, as the years of my ministry move towards middle-age, I feel more inclined to the old priest's advice: We need to risk God's mercy more. The place of justice and truth should never be ignored, but we must risk letting the infinite, unbounded, unconditional, undeserved mercy of God flow free. The mercy of God is as accessible as the nearest water tap, and so we, like Isaiah, must proclaim a mercy that has no price tag: "Come, come without money and without virtue, come everyone, drink freely of God's mercy!"

What holds us back? Why are we so hesitant in proclaiming God's inexhaustible, prodigal, indiscriminate mercy?

Partly our motives are good, noble even. Concern for truth, justice, orthodoxy, morality, proper public form, proper sacramental preparation, fear of scandal, and concern for the ecclesial community that needs to absorb and carry the effect of sin, these are not unimportant things. Love needs always to be tempered by truth, even as truth must ever be moderated by love. But sometimes our motives are less noble and the hesitancy arises out of timidity, fear, jealousy, and legalism - the self-righteousness of the pharisees or the bitter jealousy of the older brother of the prodigal son. No cheap grace is to be dispensed on our watch!

In doing this we are misguided, less than good shepherds, out of tune with the God that Jesus proclaimed. God's mercy, as Jesus revealed it, embraces indiscriminately, the bad with the good, the undeserving with the deserving, the uninitiated with the initiated. One of the truly startling insights that Jesus gave us is that the mercy of God cannot not go out to everyone. It is always free, undeserved, unconditional, universal in embrace, reaching beyond all religion, custom, rubric, political correctness, mandatory program, ideology, and even beyond sin itself.

For our part then, especially those of us who are parents, ministers, teachers, catechists, and elders, we must risk proclaiming the prodigal character of God's mercy. We must not spend God's mercy, as if it were ours to spend; dole out God's forgiveness, as if it were a limited commodity; put conditions on God's love, as if God were a petty tyrant or a political ideology; or cut off access to God, as if we were the keeper of the heavenly gates. We aren't. If we tie God's mercy to our own timidity and fear we limit it to the size of our own minds. A bad game.

It is interesting to note in the Gospels how the Apostles, well-meaning of course, often tried to keep certain people away from Jesus as if they weren't worthy, as if they were an affront to his holiness or would somehow stain his purity. So they tried to shoe away children, prostitutes, tax-collectors, known sinners, and the uninitiated of all kinds. Always Jesus over-ruled their attempts with words to this effect: "Let them come! I want them to come."

Things haven't changed. Always in the church, we, well-intentioned persons, for the same reasons as the Apostles, keep trying to keep certain individuals and groups away from God's mercy as this is expressed in word, sacrament, and community. Jesus handled things then; I suspect that he can handle them now. God doesn't want our protection. What God does want is for everyone, regardless of morality, orthodoxy, lack of preparation, age, or culture, to come to the unlimited waters of divine mercy.

by Father Ronald Rotheiser, OMI
The Observer, April 8, 2011

HLASY NÁRODA - VOICES OF THE NATION - Měsíčník České Misie v Chicagu - Vydává Česká Misie - náboženské a kulturní středisko 9415 Rochester Ave., Brookfield, IL 60513. Mobil: (708) 533 - 1050, Telefon + Fax: (708) 255 - 5117, E-mail: velehradchicago@comcast.net Řídí: Mons. Dušan Hladík s redakční radou. Adresa: HLASY NÁRODA 9415 Rochester Ave., Brookfield, IL 60513. Roční předplatné (12 čísel) – USA osobní odběr 30.00 USD, USA poštou 1.třída 40.00 USD, Canada letecky 40.00 USD, Cizina letecky 55.00 USD. Jednotlivé číslo 2.50 USD. Nevyžádané rukopisy se nevracejí, redakce si vyhrazuje právo zaslané články a dopisy zkrátit, aniž by tím byl změněn jejich původní obsah. V otázkách soukromých zjevení, která dosud nebyla schválena církví, se plně podřizujeme definitivnímu rozhodnutí církevní autority.

The Golden Metropolis in the Heart of Europe

Art Nouveau in Prague (4)

Historical picture of the Wilson Station with the Wilson's statue

One of the largest but probably least known and least appreciated Art Nouveau places in Prague is its Main Railroad Station. At the southern end of Wenceslas Square (Václavské náměstí) we encounter the monstrous legacy of the communist regime. The ultra functional six lane expressway quite effectively, albeit capriciously cuts off the National Museum, the former Prague Stock Exchange redesigned into a new "socialist" Federal Assembly (Now functioning as part of the National Museum), the grandiose building of the State Opera (formerly the Neues Deutsches Theater) and finally the Main Railroad Station, originally constructed in the neo-Renaissance style in 1871 and known as the Franz Josef Bahnhof. Within just two decades it was decided that the station building was no longer adequate as Prague's gateway to Europe and so a competition was launched in 1899 to design a suitable replacement. The winning entry was by architect Josef Fanta (1856 - 1954). The old building was demolished and the new one erected between 1901 and 1909. It was still named after the Austrian Emperor and King of Bohemia Franz Josef I. (1848 - 1916). The entrance of the building is 214 meters in length and is decorated with statuary, plastered pilasters and wrought iron balustrades. The turrets of the two towers rest on the shoulders of giant Atlantes. Even before the building was completed, the nudity of the allegorical figures caused heated controversy between the local moralists and the sculptor Stanislav Sucharda.

On the lower level of the station we find vast and largely inhospitable modern concourses. Like many other railroad stations throughout the world this area tends to be the haunt of the homeless, petty thieves and other criminal elements, especially at nighttime. However, it would be a pity to dismiss this grand building as unworthy of explorations. Behind the unfriendly and unkempt appearance hides an Art Nouveau masterpiece. The crowning glory of the place is a painted, domed rotunda with a rounded balcony which contains Fanta's Café (Fantova kavárna). This lavishly decorated circular hall is a reminder of the days when railway stations were more than just places to catch a train.

Thankfully, the busy vehicular thoroughfare running past the Main Railroad Station (Hlavní nádraží) is no longer called třída Vítězného února but Wilsonova. The station itself is once again known as Wilsonovo nádraží (Wilson's Railroad Station), so named after the US President Woodrow Wilson, esteemed for his highly favorable program instrumental in forming independent European democracies at the end of World War I.

The giant statue of Woodrow Wilson created by the famous Moravian sculptor Albín Polášek (born in Frenštát pod Radhoštěm) who spent most of his adult life in the United States, was wantonly destroyed by the Nazi Germany who occupied Czechoslovakia during World War II. This bronze statue of Wilson is currently being recreated and will be again facing the Wilson Station. The monument dedication ceremonies are scheduled to begin October 5, 2011. The planned events will be attended by the Czech President Václav Klaus, former President Václav Havel and Lord Mayor of Prague, Bohuslav Svoboda. Among the dignitaries representing the U.S. will be former Secretary of State Madelein Albright and U.S. Ambassador to the Czech Republic Norman Eisen.

The Art Nouveau buildings in Prague are seemingly inexhaustible, but we shall find a few more places in our "golden metropolis" for at least one more article in the near future.

Tony Jandáček

Photo on back page:
The Main Railroad Station also the Wilson Station –
Rotunda with allegorical Statues and symbolic emblems of various Czech cities.
This magnificent place is long over due for major restorations.

